

духовно збудовуючий журнал

СВІТНИК

ОБЛАСНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ЦЕРКОВ
ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН-БАПТИСТІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

№4 (46), 2009

Народився
для Вас
Спаситель!

Знову Різдво... Місто сяє різнобарвними вогнями гірлянд, перехожі привітно вітаються один з одним. У домівках також вирує життя: діти розпаковують довгоочікувані подарунки, приміряють обновы, смакують ласощі; дорослі ж тим часом ведуть жваві розмови за столами, вправляючись у красномовстві при виголошуванні пафосних тостів. Сумно, проте колись дивовижну і світлу звістку про народження у світ Спасителя нині знаменує лише назва — Різдво Христове. Свято немов закуталось у гарну обгортку світського сприйняття: застілля, жарти, сміх — і ні слова про Христа... Мине кілька днів — людей знову поглине щоденна рутинна; мало хто згадає про Спасителя, про Його дивовижне явлення в світ у людському тілі, про Його жертвовну любов за кожного з нас...

Любі читачі, ми хочемо, щоби Ви не забули суті Різдва, — тому й запрошуємо разом із нами ще раз пригадати ті яскраві події, які сталися у невеличкому містечку Вифлеємі, зосередили свою увагу на центральній Постаті свята і воздали Народженому хвалу, якої Він, без сумніву, гідний.

Благословінь Вам у новому, 2010-му, році та утвердження у вірі. Якщо ж посланий із неба Спаситель досі не народився у Вашому серці, то нехай цей рік стане початком Вашого нового життя у Христі.

РЕДАКЦІЯ

ЖУРНАЛ**Засновник і видавець:**

Обласне об'єднання
церков євангельських
християн-баптистів
Рівненської області

ВИДАЄТЬСЯ

На кошти добровільних
пожертвувань

ПОТРЕБУЄ

Молитовної та
фінансової підтримки
християн

ЗАПРОШУЄ**ДО СПІВПРАЦІ**

проповідників,
поетів, письменників,
композиторів — усіх,
хто хоче і може служити
євангельським словом

Пишіть на адресу:

33001, м. Рівне,
вул. Дворецька, 41

Телефонуйте:

(0362) 63-34-11

E-mail:

shevchuk_luda@mail.ru

**НАД НОМЕРОМ
ПРАЦЮВАЛИ:****Головний редактор**

Михайло Ільюк

**Літературний
редактор**

Олена Ярмушко

Редакційна колегія

Святослав Карп'юк
Людмила Шевчук
Людмила Жакун
Ліна Бородинська
Світлана Береза

**Дизайн
і комп'ютерна верстка**

Віра Фесянова

Реєстраційний номер

РВ № 377

28 січня 2004 року

Часопис надруковано
у ТЗОВ "Каліграф", м. Рівне,
вул. Київська, 69,
тел. (0362) 64-24-32

© тексту, малюнків, фото,
оформлення "Свічник", 2009 р.

При передруку матеріалів
поширення на часопис
обов'язкове

Рукописи не рецензуються
і не повертаються

Обсяг — 14 аркушів

Друк — офсетний

Тираж — 1600 примірників

Розповсюдження безкоштовне
Журнал виходить щоквартально
Замовлення №

4 Виповнення часу... Ізраїль, людство, Божий Син
Тарас Дятлик

6 Різдвяні бесіди
Віталій Галушко

8 Йому не знайшлося місця
Василь Назарчук

14 Народився для вас Спаситель
Сергій Мороховський

16 Благословенна між жінками
Світлана Береза

18 Тінь хреста над яслами
Тарас Бричук

20 Ті, що шукали Царя
Андрій Романюк

22 Вечеря з Богом
Олександр Ярмушко

26 Народжений Христос прийде знову
Володимир Чекеренда

30 Різдвяна проповідь
Михайло Подворняк

34 Людина доброї слави
Людмила Жакун

36 Другий з'їзд братів та сестер (емігрантів)
Рівненщини, м. Крум Лин, США

Аби намалювати сучасну картину Різдва, ми звернулися по допомогу до наших співвітчизників. Поцікавившись, якого значення Різдву Христовому надають пересічні українці, запитали ще й про таке: БЕЗ ЧОГО НЕ БУВАЄ СПРАВЖНЬОГО РІЗДВА?

Людмила Жакун, "Душа навиворіт?", с. 12

На різдвяних богослужіннях ми, зазвичай, чуємо багато проповідей, у яких чільне місце посідають такі дійові особи різдвяних подій, як Марія, пастухи, ангели та мудреці. Іноді служителі згадують навіть власника заїзду. Але чомусь дуже рідко у ці дні ми говоримо про таку важливу постать в історії народження нашого Спасителя, як Йосип — чоловік, котрий став земним батьком Ісуса. Пропоную зараз звернути увагу саме на цю людину.

Ольга Шевченко,

"Затінена постать різдвяних подій", с. 17

Дарувати і отримувати гостинці бажають усі: і малеча, і дорослі. Як не дивно, але чинячи так, ми наслідуємо нашого Творця. Оскільки понад дві тисячі років тому однієї дивовижної ночі Бог дав людству Свій найцінніший подарунок — Однородженого Сина, що з'явився у людському тілі.

Відтоді минуло вже двадцять сторіч, і більшість людей вже давно забула, хто в день Різдва — іменинник. Другорядне значення свята затьмарило собою основне — народження у світ Спасителя.

Леонід Друзь,

"Чи зручно Ісусові в яслах твого серця?", с. 24

Цю жінку побачив уперше при вході в центральний корпус Острозької академії. Вона чергувала й читала Біблію. Коли я звернувся до неї із запитанням (уже не пам'ятаю з яким), вона приязно посміхнулася, але коли заговорила — було важко зрозуміти. З'явилася думка: можливо, іноземка.

Олександр Кравець, "Надія з великою надією", с. 28

Виповнення часу для Ізраїльського народу

Упродовж багатьох віків народ Ізраїльський, як народ-священик (а з ним і все людство), до *виповнення часу* перебував під владою «опікунів та керівників», себто під владою Закону Мойсея. Це перебування одвічно було обмежене певним часом — до першого приходу на Землю Сина Божого Ісуса Христа. До *того часу* Бог говорив з Ізраїльським народом, як з дитиною: за допомогою пророцтв, образів і картинок авторів та книг Старого Заповіту.

В *той час* єврейські рабини, як ніколи, очікували приходу Месії, Який визволить Ізраїльський народ від римського полону і стане переможним царем єврейської «імперії». Але коли *виповнився час* та Ізраїльський народ — спадкоємець — досяг зрілого віку, Бог, втілюючись у людину, Сам проговорив до нього словом і ділом, без образів і картинок, а Син Божий Своєю смертю уклав з ним односторонній Новий Заповіт. «Усе це трапилось з ними, як приклади, а написано нам на науку, бо за нашого часу кінець віку прийшов» (1Кор 10:11), — пише апостол Павло, стверджуючи, що з першим приходом Божого Сина настала ера *останнього часу*.

Коли Ізраїльський народ досяг зрілого віку, щоб почути і прийняти вірою втіленого Божого Сина — отримати духовну спадщину, про яку говорили Закон Мойсея та пророки — Друга Особа Божественної Трійці,

Господь Ісус Христос, Бог-Син Бога-Отця народився через жінку Марію. «Тому то Закон виховником [педагогом] був до Христа, щоб нам виправдатися вірою; а як віра прийшла, то вже ми не під виховником [педагогом]» (Гал. 3:24-25). Незважаючи на відступництво Ізраїльського народу від Бога, згідно з Божою міркою, він досяг певного зрілого віку, тому що саме в *той час* історії Бог-Отець вирішив, що прийшов час для нього і людства прийняти вірою Божого Сина — народженого, померлого і воскреслого. Як земний батько визначає час своєї синів, коли його право на спадкоємство набуде чинності, так і Бог-Отець визначив час для Свого народу, коли він мав би прийняти духовну спадщину в особі Сина Божого, Другої Особи Святої Божественної Трійці.

Виповнення часу для світу

Виповнення часу для світу відбулося в період, коли Бог Своїм провидінням також підготував його до першого приходу Сина Божого в релігійному, культурному та політичному плані. Син Божий чомусь не прийшов на Землю відразу після гріхопадіння Адама та Єви. Він також не прийшов і в час перед всесвітнім потопом, коли все людство того часу, окрім сім'ї Ноя, загинуло за свої гріхи перед Богом. Його прихід не відбувся і в часи, коли Ізраїльський народ був розпорошува-

ний по всьому лицю Землі асирійцями та вавилонянами через непослух Богові та Закону Мойсея. Син Божий прийшов тоді, коли *виповнився час* — час правління Риму.

Все населення Римської імперії на той час очікувало якихось грандіозних змін, оскільки древні релігії (нарівні з юдаїзмом) та філософії помирили, не в змозі надати окремим людям і цілим народам сенс буття. Повсюди був духовний голод, який вгамовувався різними шляхами — від крайньої аскези до надзвичайної розпусти. Римська адміністративна система, військова потужність, дороги, поширеність грецької мови (мови Нового Заповіту), законодавство, система покарання за злочини, греко-римська культура та багато іншого також були частиною Божого задуму *виповнення часу* для першого приходу Сина Божого. По всій території Римської імперії на той час царював мир, *pax Romana* (не враховуючи невеликі війни сутички на окраїнах імперії), що відкрило можливості для радикального росту церкви в перше ж століття її існування.

Те, що Ісус мав народитися саме у Вифлеємі (через необхідність перепису населення), було не випадковістю, а *виповненням часу*. Як земний батько визначає час сво-

єму синові, коли він буде спроможний прийняти спадщину, так і Бог-Отець визначив певний час для всього людства, коли воно змогло би почати сприймати духовну спадщину в Особі Сина Божого, Другої Особи Святої Божественної Трійці, незважаючи на те, що це відбувалося та відбувається не так швидко, як би нам наразі хотілося б.

Виповнення часу для Сина Божого

Виповнення часу відбулося не тільки для Ізраїльського народу, не тільки для світу, але й для Сина Божого. Перший прихід Ісуса Христа на Землю стався не раніше, але і не пізніше Богом визначеного часу. З особливих причин Бог-Отець вибрав саме *той час* народження Свого Сина через людину — жінку Марію. З *того часу* Ісус Христос вже є не просто Богом і не просто Людиною, а Боголюдиною. З *того часу* Він перебуває у воскреслому новому тілі в спілкуванні Святої Божественної Трійці, в той час як Бог-Отець та Бог-Дух Святий не мають такого тіла. Все це свідчить про те, наскільки сильно Бог любить людство, якщо Друга Особа Святої Трійці сприйняла людську природу та тіло на вічність!

ВИПОВ ІЗРАЇЛЬ, ЛЮД

До *того часу* Син Божий мав тільки Божественну природу, а як *виповнився час*, Він сприйняв і людську природу, щоб стати Боголюдиною і здійснити наше відкуплення через Своє народження, смерть і воскресіння, принести «прощення провин, через багатство благодаті Його» (Еф. 1:7). Син Божий не просто прийшов на Землю як Боголюдина. В *той час* Він був *посланий* Богом-Отцем і з певною місією — стати Відкупителем через народження, смерть і воскресіння: «Як на світ Ти послав Мене, так і Я на світ послав Їх» (Ів. 17:18). Після воскресіння Ісуса Христа Його учні стали *посланнями* Сина Божого, щоб засвідчити світу про Відкупителя.

Оскільки Ісус народився від жінки-єврейки, Він автоматично потрапив під дію Закону Мойсея, якого мав виконати у всьому обсязі як Син Людський, оскільки Він же і був Автором цього Закону як Бог. У Своїй Нагорній проповіді Ісус, звертаючись до учнів та Ізраїльського народу, зазначив: «Не подумайте, ніби Я руйнувати прийшов, — Я не руйнувати прийшов, але виконати. Поправді ж кажу вам: доки небо й земля не минеться, ані йота єдина, ані жоден значок із Закону не минеться, аж поки не збудеться все»

(Мт. 5:17-18). До *виповнення часу* — виповнення Закону Ісусом Христом — гріх людини покривався кров'ю тварини, смерть якої свідчила про те, що покарання за гріх людини, котра приносить жертву, знімається. За всю історію існування системи кровної жертви при скинії та храмі за гріхи людей пролилася кров мільйонів і мільйонів тварин! Але коли *виповнився час*, Боголюдина Ісус Син Божий Сам виконав *всі вимоги Закону* і пролив Свою кров за наші гріхи, щоб виконати Закон і Пророків; «Він це раз назавжди вчинив, принісши Самого Себе» (Євр. 7:27). Він не з кров'ю тварин, «але з власною кров'ю увійшов до святині один раз, та й набув вічне відкуплення» (Євр. 9:12; див також Євр. 9:26-28; 1Петр. 3:18). З *того часу* кров Ісуса Христа, а не кровної жертви, омиває людину від усякого гріха.

Отож, коли *виповнився час*, Месія приніс єврейському народу перемогу; та не військовим повстанням чи революцією, а Своім народженням, смертю і воскресінням; Він здобув перемогу не над рабством Римської імперії, а над духовним поневоленням людини Люциферу, відомому як диавол і сатана, та гріху. Коли *виповнився*

час, Божий Син, Друга Особа Святої Трійці, народившись, став Боголюдиною, щоб Своєю смертю і воскресінням принести перемогу і білу вінчальну одіж Божої праведності Своїй Нареченій та підготувати Її до Небесного Шлюбу з Ним у вічності. З *виповненням часу* «з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей» (Тит. 2:11). З *того часу* Божий заклик до спасіння поширюється не тільки на Ізраїльський народ, але й на кожну людину у всьому світі незалежно від її національності: «Не зважаючи ж Бог на часи невідомости, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каюлися» (Дії 17:30).

Виповнення часу для Другого приходу Христа на землю

Кожен з нас сьогодні має усвідомлювати та пам'ятати, що коли знову *виповниться час*, Божий Син вдруге прийде на Землю. Час Його Другого приходу вже назначений, хоча «про день же той чи про годину не знає ніхто: ні Анголи на небі, ні Син, тільки Отець» (Мк. 13:32). Але вдруге

Божий Син прийде вже не як Відкупитель, а як Суддя. Бог працює сьогодні в світі, щоб останній грішник з язичників увійшов в Його Царство. І Син Божий чекає, коли Бог-Отець скаже Йому: «Прийшов час забрати Церкву!» Павло говорить, що «жорстокість сталась Ізраїлеві почасти, аж поки не ввійде повне число поган» (Рим. 11:25). Бог сьогодні працює в Ізраїльському народі, тому що коли знову *виповниться час* і Божий Син прийде вдруге, євреї будуть дивитися на Нього, «Кого прокололи, і будуть за Ним голосити, як голоситься за одинцем, і гірко заплачуть за Ним, як плачуть за первенцем» (Зах. 12:10). Але, як пророкує Ісаїя, «рештки повернуться, рештки Якова, до Сильного Бога» (Іс. 10:21).

Нехай Бог благословить кожного з нас, щоб ми були готові зустріти Ісуса Христа під час Його Другого приходу, коли знову *виповниться час*! «Бо ще мало, дуже мало, і Той, хто має прийти, прийде й баритись не буде!» (Євр. 10:37).

Тарас ДЯТЛИК,
Докторант богослов'я
(<http://etf.edu>, Лувен, Бельгія),
Керівник дослідницького
центру ЄААА (<http://e-aaa.info>)

ВІПОВНЕННЯ ЧАСУ... ЦАРСТВО, БОЖИЙ СИН

Народження дитини — це завжди радісна особлива і благословенна подія. Справді, коли в сім'ї народжується маля, нас, батьків, охоплює трепетне хвилювання і піднесене почуття, яке неможливо передати словами. Його здатен зрозуміти лише той, хто сам пережив батьківство чи материнство.

Народження Дитини у сім'ї Марії та Йосипа, бідного теслі з Назарета, зовні, мабуть, нічим особливим не відзначалося. Це, як і у всіх родинах, була радісна особлива і благословенна подія. Радісна з цілком зрозумілих причин; особлива, бо у подружжя знайшовся Син; благословенна, бо народилося Дитя чоловічої статі, Первісток, Котрий згідно з Законом Господнім має бути посвячений Богові. І все ж, думаю, не надто помилюся у своєму припущенні, коли скажу, що тієї ночі у Вифлеємі, сповиваючи свого Сина, Марія з Йосипом почувалися так, ніби сталося диво. Бо всі ці довгі місяці, насичені різноманітними подіями, вони жили в очікуванні цього дива, пам'ятаючи слова Ангела Господнього: *«Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий»*. Також і до Йосипа промовляв Ангел: *«Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачате в ній — то від Духа Святого. І вона вродить Сина, ти ж даси Йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів»*. Хіба це не дивовижна звістка?

Невже не дивовижними були слова древніх пророків про народження

Месії-Христа? Або слова благочестивої Єлизавети на адресу Марії, продиктовані Духом Святим: *«Благословенна ти між жонами, і благословенний Плід утроби твоєї!»* Про все це ми можемо прочитати у Святому Письмі, і мені приємно думати, що багато хто з читачів так і чинили у ці різдвяні дні. Мені ж сьогодні хотілося б поділитися особистим. А саме — як я розумію Різдво, що для мене є народження нашого Господа. Знову-таки, повертаючись до початку розмови, повторюся, що це радісна, особлива і благословенна подія.

Ісус Христос — Особливий у Своєму Єдиновірстві. Від Бога не міг народитися ще хтось подібний до Нього. Христос — Триєдиний у Своїй Божественній суті, але Він — Єдиний, Незамінний, Унікальний і Особливий у Своєму Божественному призначенні — як Досконала Жертва, як Спаситель усього людства.

Друзі дорогі, добра звістка полягає в тому, що наш Господь Ісус — не просто і не тільки Спаситель людства, Він особисто ваш Спаситель. Адже для того Він і прийшов у тілі в цей світ, був розп'ятий і третього дня воскрес, аби ми з вами через віру у Його жертву, що спасає, мали життя вічне. У цьому і ви, і я маємо величезну благодать, яку приймаємо не інакше, як вірою, через народження згори. Адже Сам Бог чекає нас у небесних оселях, які приготував тим, хто любить

Різдвян

Його, виконує Його волю, освячуючи себе з дня у день.

Час пливе невпинно, і кожен прожитий день, кожна година, кожна мить наближає нас до зустрічі з Ним. Хочемо ми цього чи ні, але зустріч обов'язково відбудеться. *«Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його:» Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу»* (Мт. 25:34). Однак маємо пам'ятати застереження, що до Небесного Святого Міста не ввійде ніщо нечисте. Сказано: *«Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога»* (Мт. 5:8). Бог воплотився з Діви в чистоті, проживав на землі у святості, вознісся в славі. Так само й нас хоче бачити досконалими, як досконалий Сам.

Чи віримо ми у цей факт? Якщо ні, то євангельські слова про те,

«щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне», абсолютно нічого для нас не важать. Вони позбавлені змісту, бо ми ще й досі перебуваємо у своїх давніх гріхах. Вдумайтеся, які благословіння відкриває Бог для тих, хто повірив Його пророцтвам, Його словам, Його обітницям! Ціла вічність у присутності Самого Бога, Розп'ятого і... Воскреслого! «Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними...» Так сказано у книзі Об'явлення Івана Богослова, і в ці святкові дні ми зі смиренною вдячністю сприймаємо і приймаємо серцем чудові Божі обітници. Особисто я вдячний Богові ще й за те, що Він завдяки Своїй милості дозволив мені сприймати пришествя у світ Ісуса Христа не як, скажімо, знаменну дату, а як достовірний факт, подію, що відбулася у часі й просторі.

На жаль, сьогодні багато хто вдається до суперечок з приводу

і бесіди

розбіжності у датах святкування Різдва Христового. Певна частина християнського світу послуговується так званим «григоріанським» календарем, інша — «юліанським». Не вдаючись до дискусії, який з них точніший чи «правильніший», скажу лише те, що, на мою думку, є незаперечним: календар, хай який він є, — творіння людське, а не Боже. З цієї точки зору слова, мовлені одного разу Ісусом Христом, набувають майже

буквального змісту: *«Тож віддавайте кесарева — кесарю, а Боже — Богу»* (Лк. 20:25).

Звісно, питання літочислення можна розглядати у різних площинах: історичній, астрономічній, релігійно-канонічній, навіть юридичній. Але у якій би з цих площин не розглядали його відповідні спеціалісти, хтозна, чи вдасться прийняти соломонове рішення, яке б влаштовувало всіх. На щастя, Бог дарує нам можливість розглядати це питання у зовсім іншій площині — духовній. І тоді, здавалося б, нерозв'язна проблема перестає бути такою. Бо ж хіба у душі справжнього християнина Різдво Господа нашого Ісуса Христа не триває цілий рік? Хіба серце його не складає подяку Всевишньому за Його Єдинородного Сина, посланого на Голгофський хрест як жертву заради спасіння тих, хто вірою приймає дар цієї благодаті? У світлі істинної віри ці

запитання не потребують відповіді. Так само, як і запитання про те, чи було насправді народження та воскресіння Христа, — події, які просто не можуть розглядатися окремо.

А що стосується суперечок про дату відзначення Різдва Христового, то, на мою думку, це якраз той випадок, коли дискусія затуляє саму подію, яка поряд з Його воскресінням є найвизначнішою подією в історії людства, по суті, переломною, бо започаткувала нову еру — Еру Благодаті і Милосердя.

Приймімо цю благодать у простоті серця. Підійдімо разом зі східними мудрецьми до ясел, у яких лежить щойно сповите Марією Немовля, вклонімося Йому, відчуймо аромат ладану та смирни, принесених у дар Новонародженому Цареві, погляньмо на всипане зорями вечірнє небо, вслухаймося у Божественний спів Ангелів, які, возвістивши про народження Спасителя, співають Йому хвалу: *«Слава в вишніх Богові, і на землі мир, в людях благовоління»* (Лк.2:14). Так триває вже понад дві тисячі років. І так триватиме цілу вічність.

Тож воздаймо й ми своїми ділами достойну хвалу Тому, Хто милосердно перекинув для нас місток благодаті через прірву гріха і смерті, щоб кожен уже сьогодні мав свою частку у вічності разом із Богом та Його Сином, а нашим Спасителем Ісусом Христом. Усвідомлювати це — найбільша радість і... воістину диво! Христос народився! Славимо Його!

Віталій ГАЛУШКО,
Перша рівненська церква

РАДІСТЬ

«Що таке радість?» — запитують сьогодні люди.

«Радість, — відповідає банкір, — бути мільярдером!»

«Радість, — каже мудрець-філософ, — велике знання».

«Радість, — кажуть науковці, — досягнути простори Всесвіту!»

«Радість, — відповідає письменник, — пірнати у глибини книжної мудрості».

«Радість, — каже поет, — нахилити людську душу до гарного, високого, вічного».

«Радість, — каже митець, — показати людині красу людської і Божої творчості».

«Радість, — відповідає спортсмен, — здобути перемогу!»

«Радість, — каже сучасна молодь, — веселі забави».

«Радість, — відповідає замріяно робітник, — мати працю, власну хату та автомобіль».

«Радість, — відповідали фарисеї й книжники в Єрусалимі, — вигадувати нові закони і вимагати від людей, щоб їх виконували».

«Радість, — думав колись Ірод, — щоб не було на світі іншого царя, окрім мене».

«Радість, — каже сучасна віруюча людина, — пізнати Бога і жити згідно з Його волею!»

«Радість, — міркували пастухи на вифлеємських полях, — мати великі отари овець».

Раптом їх осяяло небесне світло. Вони злякалися... І враз почули: *«Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім... Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь!»*

Ось — справжня радість, яку не заміниш ні грошима, ні знаннями, ні забавами, ні перемогами...

Йому не знайшлося місця

*І сталося, як були вони там,
то настав їй день породити.
І породила вона свого Первенця
Сина, і Його сповила,
і до ясел поклала Його —
бо в заїзді місця не стало для них...
(Лк. 2:6–7).*

Як стверджують вчені, формування людського розуму і особистості починається ще в утробі матері. Коли ембріону лише місяць, у ньому виробляється півмільйона нейронів за хвилину. Впродовж кількох наступних тижнів ці клітини пересуваються до мозку і там розташовуються згідно з генетичною програмою, взаємодіючи з іншими нейронами. Під час перших шести місяців вагітності між клітинами мозку встановлюються зв'язки зі швидкістю два мільйони за секунду. За три місяці до народження дитини її мозок складається з більшої кількості клітин, ніж будь-коли потім, адже через декілька тижнів частина з них відмирає, а ті, що залишаються, вже готові сприймати світ поза материнською утробою: відразу ж після народження дитина відрізняє голос матері, мелодії колискових, які вона чула до появи на світ, їй уже знайомі улюблені страви жінки, яку пізніше буде називати мамою. Найдовше розвивається зір, але вже за два дні

після народження дитина впізнає материнське обличчя.

Приблизно так починалося формування особистості кожного з нас. І хоча всі люди різні, кожна особистість неповторна, проте життя у всіх розпочинається дуже схоже.

Близько двох тисяч років тому на світ народилася Дитина. Незважаючи на те, що зовні це було звичайне немовля, насправді народилася особлива Людина. Народився Син Божий, Цар царів, Спаситель світу, Бог, Який прийшов у людському тілі. Саме народження Ісуса Христа було особливим: про з'явлення Месії ангел сповістив пастухам; на честь Князя Миру на небі з'явилася зоря, а небесне воїнство прославляло Бога. Була, щоправда, ще одна незвичайна обставина: після народження Христа Марія поклала Його в ясла, „бо в заїзді місця не стало для них”.

Не знайшлося місця... Можна лише уявляти собі, як Йосип і Марія ходили від одного дому у Вифлеємі до іншого, але скрізь їм говорили одне і те ж: „Немає місця”. Навіть у

заїзді, тогочасному готелі, для них не знайшлося кількох квадратних метрів. І ось наслідок: „...до ясел поклала Його”.

Серед християн побутує думка, що Христос народився в печері. Але багато як сучасних дослідників Біблії, так і богословів минулих століть, стверджують, що Божий Син міг народитися просто неба. Вони доводять, що довкола тогочасних готелів існував, як правило, просторий загороджений двір, де кожний подорожній мав можливість залишити коня чи осла, на якому подорожував, сам же йшов відпочивати до заїзду. У дворі стояли ясла, в яких була їжа для тварин. Отож цілком ймовірно, що саме на подвір'ї, просто неба, і народився Спаситель світу, „... бо в заїзді місця не стало для них”.

Усі ми звикли до того, що новонароджений Христос лежав у яслах. Ця думка не вражає нас, і не викликає особливих емоцій, навпаки, ми сприймаємо цей факт як щось звичне, буденне, само собою зрозуміле. Але давайте вдумаємося у

ці слова: Бог лежить у кориті для тварин, Володар Всесвіту лежить у яслах. У всьому Вифлеємі для Нього не знайшлося місця, у всьому Ізраїлі, у всьому світі... Немає місця. Він не потрібний, зайвий, відкинутий.

Важливо усвідомити, що для Христа не було місця не просто у Давидовім місті — Йому не було місця в серцях людей. Людські серця були занадто черстві, грубі, наповнені злом, щоб прийняти Месію. Лише черстве, загрубіле серце може відмовити у притулку вагітній жінці, яка от-от має народити. Думка про те, що для Христа не було місця в серцях євреїв, проходить наскрізною ниткою через усі чотири Євангелія. Йому не було місця, коли Він був немовлям, не було місця, коли виріс, став дорослим.

Частина людей вважали Христа новим пророком, інші — воскреслим Іваном Христителем чи Іллею, а дехто навіть вірив, що Він — Месія, але Сам Господь із сумом казав: *„Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки, — Син же Людський не має де й голови прихилити“* (Мт. 8:20). А як боляче читати вірш, написаний апостолом Іваном: *„Прийшов до своїх, та свої не прийняли Його“* (Ів. 1:11). Наскільки прикро і печально, коли вдумаєшся у слова, якими Спаситель, плачучи над Єрусалимом, говорив про це місто: *„О, якби й ти хоч цього дня пізнало, що потрібно для миру тобі! Та тепер від очей твоїх сховане це“* (Лк. 19:42). Ці та інші вірші з Біблії яскраво свідчать нам, що для Христа не було місця саме в серцях людей, Месія був відкинутий, зайвим. Його не приймали, ненавиділи, хотіли спіймати на слові, спокушували, ставили провокаційні запитання, шукали свідчення проти Нього і, врешті, видали на розп'яття. Вже у п'ятому розділі Євангелія від Івана ми читаємо, що Христа хотіли вбити. Надалі це бажання лише посилювалося і, зрештою, перетворилося на крик: *„Розіпни Його!“*

Коли Пілат вивів до народу Ісуса Христа, Спасителя, Якому завдали страшних ран, бичували, а на голову одягли терновий вінок, то у відповідь на це страхітливе видовище прокуратор почув лише гнівний крик — то люди вимагали смертного вироку для Месії: *„А Пілат до них каже: «Оце Чоловік!» Як зобачили*

ж Його первосвященики й служба, то закричали, говорячи: «Розіпни, розіпни!» (Ів. 19:5-6). *„Розіпни Його!“* — кричав народ, і в тому *„Розіпни!“* звучало людське зречення: *„Йому немає місця серед живих, Йому немає місця в наших серцях“*. Відкинутий, зраджений Месія, Той, Який прийшов до своїх, *„та свої не прийняли Його“*... Не знайшлося місця...

Як сумно, навіть страшно читати про те, що для Божого народу Христос виявився зайвим, що Його зненавиділи, не прийняли. Але є в Біблії ще страшніші і скорботніші слова: Христос за дверима церкви, за дверима сердець віруючих людей — тих, які називають себе християнами, Його послідовниками. У книзі Об'явлення Івана Богослова ми читаємо лист до Лаодикійської церкви, звертаючись до якої, Син Божий каже: *„Ось стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він з Мною“* (Об. 3:20). Йому знову немає місця, Христос знову зайвий, але тепер уже у серцях християн, у серцях тих, хто має Його ім'я. Спаситель знову відкинутий. Не знайшлося місця.

Уважний читач Слова Божого неодмінно запитає: *„А чому для Христа не було місця, чому Його не прийняли?“* Біблія каже, що на це було кілька причин, але ми звернемо увагу лише на одну: впевненість у власній святості, досконалості, праведності. Релігійні лідери ізраїльського народу за часів Ісуса Христа були саме такими: переконаними у власній непогрішимості, непорочності. Одну зі Своїх притч Ісус Христос розповів саме про тих, хто *„були себе певні, що вони ніби праведні, і за ніщо мали інших“* (Лк. 18:9).

Як багато Христос докоряв фарисеям за їхню самоправедність, за те, що дбали про високу оцінку в очах інших, але забули про найважливіше — про те, як їх оцінює Бог. Саме тому, що Христос викривав внутрішню сутність тогочасних релігійних лідерів, заперечував їхню псевдоправедність, вони і зненавиділи Його. Ці *„побілені гроби“* не могли сприймати критику на свою адресу, адже були *„певні, що вони ніби праведні“* — так вони оцінювали себе, таку оцінку їм давали інші. І ось раптом з'являється Галілеянин, Який каже зовсім інше,

стверджуючи, що якщо *„праведність ваша не буде рясніша, як книжників та фарисеїв, то не ввійдете в Царство Небесне“* (Мт. 5:20). Хіба могли ці самовпевнені люди сприймати такі слова, хіба їхні серця, сповнені мертвою релігійністю, могли бути відкритими для Божого Сина? Чи могло там знайтися місце для Нього? *„Суд же такий, що світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбili, як світло, — лих-бо були їхні вчинки! Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходить до світла, щоб не зганено вчинків його“* (Ів. 3:19-20).

Страшно мати зле, наповнене гріхом серце, але набагато страшніше, маючи таке серце, бути переконаним у своїй праведності, досконалості. Так було із релігійними лідерами Ізраїлю. Так сталося у Лаодикійській церкві: *„Бо ти кажеш: «Я багатий, і збагатів, і не потребу нічого“*. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!“ (Об. 3:17). Віруючі в Лаодикії далеко відійшли від Бога, Христос опинився за дверима їхньої церкви, був витіснений з їхніх сердець, але при цьому вони були переконані, що духовно багаті, нічого не потребують, досконалі, праведні. Знову самовпевненість, і як наслідок — знову Христу немає місця.

Народжений Спаситель, Котрий лежить у яслах, як і вся Біблія, запитує нас, християн ХХІ століття: чи є місце для Божого Сина в наших серцях? Чи не перетворилися ми просто на релігійних людей, упевнених в собі, переконаних, що ми праведні і не потребуємо нічого? Чи не стали наші серця твердими, не здатними сприймати Божі застерєження, докори, поради? Чи не опинився Христос за дверима нашого серця?

Підсумовуючи, хотілося б наголошувати ще й на тому, що ми не повинні думати, наче новонародженому Христу не знайшлося місця лише з людської волі, лише через черствість людських сердець. Ні, це був Божий задум, Божя воля, щоб Месія *„збіднів ради вас“* (2 Кор. 8:9). Володар Всесвіту принизив Себе, умалив Себе, щоби нам подарувати спасіння, щоб ми не загинули в наших гріхах. Для нас же залишається відкрити своє серце, прийняти Христа і жити з Ним.

Василь НАЗАРЧУК,
рівненська церква «Відродження»

У небі, де багато таємниць,
Звучало: «Царю! Твій престол навіки!»
І гімну слави не було границь,
А відданість рабів — така велика!

Небесні хори — ангелів святих
Царю співали цілі легіони.
А скільки світла! Скільки золотих
Сліпучих променів лилось від трону!

«Мій час настав відвідати людей,
Вразливе й тлінне зодягнувши тіло».
А на землі не виникло ідей,
Чому так дивно зірка засвітила.

Стрічай, творіння! Бог з небес зійшов.
Поклич в свій дім — Він щастя хоче дати.
Він дасть все те, чого ти не знайшов,
Лише спіши, спіши Його прийняти!

Та тихо всюди... Двері скрізь німі.
Мовчить весь світ —
не чуть «Ура!» чи «Браво!»
Прийміть Творця і неба, і землі,
Воздаймо всі Йому належну славу!

Стоїть палац із мармуру й перлин,
Спить імператор у своїм покої.
Єврейський дім з каміння і цеглин —
Немов кордон для римської сваволі.

Є місце всім. І навіть для птахів,
Для польової миші, для лисиці,
Над прірвою у скелі — дім орлів,
Лиш для Святого не знайшлося місця.

А там вгорі, де вічний Божий дім,
Звучало: «Царю! Твій престол у всьому!»...
І так хотілось ангелам святим
Гукнути людям: «Щастя тільки в Ньому».

Людмила ЖАКУН

Спасіння зійшло з небес

Впустіть на нічліг...
— Місця нема...
— Впустіть...
— Нема...

Від двору до двору йшло
молоде подружжя, шукаючи
бодай якогось прихистку на ніч.
Та Вифлеєм був байдужим до
двох подорожніх. Нема для них
дому — хіба що лиш хлів...

Хай буде хлів...

У материнським лоні завору-
шилося Дитя — і серце Марії,
незважаючи на біль від переї-
мів, забилося швидко-швидко
в передчутті щастя.

Раптом світло прорізало
темряву ночі. Незвично яскрава
зоря, народившись десь аж у
надхмарних висотах, пливла
спокійно по небу.

— Що це!? — злякано пере-
глядалися між собою пастухи
в полі.

— Чому б це?! — запитували
себе люди, котрі кілька годин
тому не впустили на нічліг по-
дорожніх Йосипа та Марію.

— Нарешті! — вигукували
мудреці на сході, поспішаючи за
новою зіркою, аби побачити, де ж
то вона зупинить свою ходу...

Світ дивувався. Світ мовчав
у передчутті чогось великого і
досі незнаного...

Що буде?... Що?... Страх і
непевність тримали усіх в оці-
пенінні, аж доки ангели з неба
не сповістили радість велику:
«Сьогодні в Давидовим місті
народився для вас Спаситель,
Котрий є Христос Господь».

Радій, світе! Співай, світе!
Стрічай, світе, великого Гостя!...
Земля стала першим сповитком
для Божого Немовляти... Небеса
посилали в убогі ясла найніж-
ніші колискові пісні... Мудреці,
поклавши дорогі подарунки,
вклонилися Цареві царів...
Тільки грішний люд мовчав...

Грішний люд залишався байдужим до Небесного Царя. Та вже через кілька десятиліть холодна байдужість обернеться ненависним і лютим: «Розіпни Його! Розіпни!»... Невже кінець?... Невже дорога в небо відрізана тепер уже назавжди?...

Ні, вихід є. Підведи свої очі догори: бачиш, там знову спалахнула зоря... Та сама зоря, котра понад дві тисячі літ тому освітила ясла, які прийняли Того, Хто з'єднав творіння з Творцем.

Головне — не спізнитись і не збитись хоч зараз зі Шляху... Над Вифлеємом знову сходить зоря. Але тобі не варто збиратися в далекий мандри, друже, — небесне сяйво освітило всю землю, а яслами для Сина Божого стало серце людське... Заирни до світлиці власного серця: чи народився вже в ньому Христос? Якщо так, не залишай Його довго у немовлячому віці — твоя глибока віра стане золотим зерном, з якого заколоситься щедрий урожай Христової любові.

Радій, людино! Співай, людино! Стрічай, людино, Спасіння, Котре зійшло тобі нині з небес!

Світлана БЕРЕЗА

Святе Немовля

Ніч... Бездиханна тиша занурилася у пітьму... Невеличке місто, що причаїлося в благоліпному куточку Палестини, спить... Усе довкола завмерло... Здається, що повітря пронизує томливе чекання надзвичайної події, котра ось-ось має статися. На небі шепочуться діамантові зорі, боячись виказати якусь диво-таємницю. Між ними поважним човником пливе срібнорогий місяць і мимоволі підказує: «Ось воно — справжнє диво... Не пропусти... Подивись...»

На околиці міста з невеличкого старенького хліва визирає світло, воно вперто протискається крізь шпаринки нещільно зачинених дверей і немовби ножем розрізує непорушну темряву. В хліві, ремигаючи, дрімає втомлений денною роботою ослик, трохи далі — кілька овечок збились у м'яку купу вовни, за ними — пара козенят притулилася до своєї мами і мирно дивиться своїм козині сні.

У кутку навпроти стоять ясла. А в них... — Немовля. Маленький Хлопчик, дбайливо сповитий, мирно спить на пахучому сіні, добре втрамбованому в ясла, що замінили затишну дитячу колиску. Ось — справжнє диво. Ісус, Котрий щойно народився. Це, певно, Його появи у світ чекали безмовні вулиці, мерехтливі зорі, таємничий місяць і загадкове небо. Здається, що зараз міським повітрям вузьких вулиць має розлитися гучне: «Слава! Христос народився!» Темряву розітне яскраве світло, люди прокинуться і радітимуть славній звістці. Та це все лише здається...

Немовлятко спить, поруч дрімає втомлена і знесилена Марія-мати. Що бачиш у сні, Маріє? Можливо, тобі сниться перша усмішка твого Синочка, чи, може, як у Нього з'явиться перший зубчик або ж як Він, похитуючись, несміло ступить перший крок, як по-своєму, по-дитячи, плутаючи

літери, вимовить перше слово? А може, ти чуєш Його першу проповідь, чи бачиш, як зцілить першого хворого, чи як хліба дасть голодному або ж воскресить сина горем вбитої матері?

Здається, ніщо не порушить німої тиші, що затаїлася в хліві. Лише іноді, проганяючи сон, здригається Йосип. Час від часу він встає, аби підіткнути плахтину, якою накрив свою любов дружину, та поправити подушку, котру зробив із сіна та поклав Марії під голову. Потім схиляється над яслами, де лежить Син, довго стоїть і вдивляється в маленьке дитяче обличчя. Ось — заплющені оченята... Які вони? Сині, карі, зелені чи, може, сірі? Ось — носик, губки, щічки... Що думаєш, Йосипе, дивлячись на крихітку-Немовля? Чому сльоза крадькома біжить по щоці і ховається в густій чорній бороді? Можливо, від радості батьківства, а може, від вдячності Всевишньому, що саме тебе вибрав за батька своєму Синові? Чи, може, ти бачиш нелегку долю, що спіткає Дитину, чи чуєш, як розлючений натовп несамовито волає: «Розіпни!», вловлюєш свист бича у вухах та удари молотка, що вбивають цвяхи у руки Невинного...

Святе Немовля, Марія, Йосип... Хіба ж не ідилія? Та красу і захоплення мечем на шматки розтинає... хлів. Господи! Чи ж не в найкращих палацах Тобі родитися? Чи ж не на м'яких перинах Тобі лежати? Чи ж не з величним оркестром Тебе стрічати? Чому Ти в яслах?! Чому для Тебе приготував світ не трон, а хрест? Закричав би щосили: «Схаменіться, люди! Він — Бог Всемогутній!» Та пізно. Ясла вже не огортають святого Сина, люди не спішать подивитися на Новонародженого, та й страшні голгофські муки позаду. Тепер розумію високу ціну мого викуплення. Схиляюся перед Його величним і святим лицем та молюся: «Спасибі, мій Боже, що не поцурався ясел, що не злякався Голгофи, що дійшов до кінця...»

Олександр ЯРМУШКО

ДУША Н

Коли за вікном вирує засніжена морозна зима, ми відчуваємося, немов у казці. Тоді по-особливому в повітрі відчуємо запах хвої, цитрусових, домашньої випічки; вловлюємо звучання дзвіночків і рипіння снігу під колесами. Але, хай які прогнози на теперішню зиму, всі українці-християни сповнюються тихим щастям очікування чи не найголовнішого для цієї пори року свята. Ніщо не зуміє зіпсувати урочистий настрій, навіть те, що все частіше ми зустрічаємо Різдво під хлюпінг відлиги.

Аби намалювати сучасну картину Різдва, ми звернулися по допомогу до наших співвітчизників. Поцікавившись, якого значення Різдву Христовому надають пересічні українці, запитали ще й про таке: **БЕЗ ЧОГО НЕ БУВАЄ СПРАВЖНЬОГО РІЗДВА?** З відповідей, інколи найнесподіваніших, вималювалася ось така картина.

“Різдво — це три дні служби в церкві і гас, коли всі вітаються... А ще мандарини, яблука, цукерки. Раніше це здавалося важливим” (Ганна Олегівна, 46 р.).

“Різдво — це зустріч зі старими друзями, близькими та рідними людьми. Це гарне позитивне спілкування” (Оксана Петрівна, 42 р.).

“Мені подобається святкувати Різдво за кордоном на пляжі. Замість снігу — білий пісок островів” (Денис, 40 р.).

“Немає Різдва без гарного настрою, коханої людини поруг та звучання улюбленої пісні” (Андрій, 25 р.).

“Різдво — погаток гогось нового” (Марія, 25 р.).

“Коли настає Різдво, а настрою немає, то його обов’язково покращують колядники, що ходять з вертепом” (Іванна, 37 р.).

“З Різдвом лише такі асоціації: за вікном тріщить морозець, а ми з братами цілий день товчемо пшеницю в ступі, потім сушимо її та обдмухуємо всю лузгу. А після цього — товчемо мак! Адже мама завжди казала, що товчений він смачніший, ніж просто перекручені через механізму м’ясорубку” (Оксана, 16 р.).

“Полюбляю на Різдво ходити з друзями до лазні” (Олександр, 30 р.).

АВІВОРІТ

“Різдво — це кутя,
до якої входить
пшениця, горіхи, мак,
мед та узвар”
(Аліна, 23 р.).

“Справжнього
Різдва не буває
без ялинки,
подарунків,
шампанського
та мандаринів”
(Денис, 35 р.).

“Це —
різноманітна
смагна їжа”
(Дмитро
Івановиц, 36 р.).

“Щодо Різдва, то більшість
його зараз сприймають як
звигайнісіньке свято. Не можу
сказати, що я якось особливо
до нього ставлюся — все терез
буденну рутину... Та якщо
глибоко і серйозно замислитися,
то це свято — ніщо, допоки
ти не усвідомлюєш, що багато
років тому на землі з'явився
Спаситель. На мою думку, Різдво
не може бути без істинної віри!”
(Олександр Якимовиц, 49 р.).

Ось такі відповіді. На жаль, з плином часу люди настільки звикли до події, яка стала початком Нової Ери в історії людства, що тепер для більшості — це просто привід гарно провести час. Свято, яке обросло безліччю звичаїв, традицій та легенд, стало схожим на штучну ялинку з неприродним мертвим кольором.

Прикро, проте святкувати Різдво без Ісуса навчилися навіть ті, котрі вважають, що служать Христові як своєму Спасителю. Значну частину святкування вони планують провести за переглядом цікавих кінофільмів, розважальних програм чи просто за столом, що аж ломиться від наїдків. Окрім цього, неодмінно треба ще придбати нову сукню, яка була б кращою, ніж в інших! І це все вже стало традицією, недоброю, як на мене, традицією!

Змагання, конкуренція, амбіції... Непомітно Різдво набуває вигляду шоу-вечірки, присвяченої Дню народження, на яку всі зібралися, забувши про Іменинника. Звісно, Бог не чекає від нас золота, ладану й смири. Його вдовольнить елементарний вияв людяності та доброти. Аби зробити бодай один гарний вчинок, не варто далеко ходити — достатньо лишень уважно озирнутися довкола себе. Ми неодмінно побачимо сусіда, який давненько не куштував домашньої ковбаски; у натовпі помітимо дитину, котра не знає різдвяної історії на Святвечір; не пройдемо мимо самотньої жінки, яка вже з десяток років не те, що не отримувала новорічної листівки (не кажучи про дорожчі подарунки), а й слова доброго не чула ні від кого. Що найголовніше, в усіх цих людях ми впізнаємо Того, Хто ходить поміж нами і нагадує: «... що тільки вгинули ви одному з найменших братів Моїх цих, — те Мені ви вгинули» (Мт. 25:40).

...Як сніжинка тоне у теплих долонях, так зникає свято з його гірляндами, дощиком, ароматом хвої. Святкові розпродажі вщухають, і шалений злет цін на продукти починає спадати.

О Різдво! Як не вистачає того тепла, що віяло з ясел!

Схиляюся навколішки перед Тим, у Кого Земля лежить на долонях, а хори ангелів не змовкають, вихваляючи Його Ймення, і молитовно складаю земну людську славу Приниженому і Недосяжно-прекрасному у величі Своїй! Що ще, Спасителю, я можу подарувати Тобі?...

Людмила ЖАКУН

НАРОДИВСЯ ДЛЯ ВАС СПАСИТЕЛЬ

«Мені немає прощення», — відповів чоловік, якому я свідчив про Бога. Його лице було вкрите рубцями, а мова виказувала тюремне минуле. «Мені немає прощення» — ці слова примушували мене, ще молодого тоді християнина, шукати доказів протилежного. «Невже у таких людей немає шансів?» — запитував я себе. Невже для людей з подібним минулим двері спасіння зачинені? Слово Боже однозначно відповідає на ці запитання, тільки по-різному формулюючи одну й ту ж чудову істину: «Двері спасіння відчинені для кожного».

А тепер давайте детальніше розглянемо це твердження і спробуймо відшукати його витoki. Як на мене, двері спасіння відчинилися у... вифлеємських яслах — там, де народився Ісус Христос.

В історії з'явлення Спасителя у світ є щонайменше три свідки, котрі підтверджують факт, що двері спасіння відчинені всім людям. Цими свідками є обставини народження, ангели та пастухи. Давайте уважно послухаємо їхні свідчення.

Обставини народження Христа (Лк. 2:1-7)

Євангеліст Лука описує народження Ісуса Христа. Історія розпочинається з подорожі Йосипа та його вагітної дружини до Вифлеєма. З-поміж багатьох інших це подружжя виконувало наказ царя Августа про перепис населення, згідно з яким кожна людина мала йти на батьківщину своїх батьків, аби там записатися. Вифлеєм був містом, у котрому народився і був помазаний на царя Давид, а Йосип походив із цього знатного роду. Коли молода пара прибула на місце, Марії настав час родити. Для них не знайшлося місця в заїзді, тому, коли Марія народила Сина, вона Його сповила і поклала до ясел.

Отож Спаситель з'явився у цей світ як немовля. Давайте зараз абстрагуємося від того, що знаємо про Його народження, натомість же уявимо, у яких умовах мав би Він народитися. Мабуть, там неодмінно мали би бути чисті та просторі палати, найкраще дитяче ліжечко, шовкові пелени, тиша та спокій. Але Євангеліст змальовує зовсім неочікувану картину народження Сина Божого. Замість палат — хлів, замість ліжечка — ясла, замість тиші — шум худоби. Це — марна деталі, які згадує євангеліст Лука. Хлів — доступне місце. Щоб туди увійти, не потрібно особливої

перепустки чи дозволу високопоставленого урядовця. Сьогодні вхід у присутність Ісуса Христа є відкритим і доступним для кожної людини. Спаситель кличе кожного: *«Прийдіть до Мене...»* (Мт. 11:28).

Як уже зазначалося, Ісусові не знайшлося почесного місця під час Його народження — про це свідчать хлів та ясла. Не мав Христос почесного місця і під час Свого земного життя. Він казав: *«Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки, Син же Людський не має де й голови прихилити...»* Не мав Він почесного місця і в час смерті, оскільки помирав на хресті. Тому-то виникає запитання: яке місце сьогодні займає Ісус у житті людей: почесне чи так само, як і колись, у хліві? Або ще важливіше запитання: яке місце займає Ісус у моєму особистому житті?

Спаситель прийшов, але ще не встановив вічне царство, яке очікували євреї. У Божому задумі передбачена можливість спасіння всім людям. Однак люди не зрозуміли часу встановлення того царства. Христос має прийти ще один раз, тоді і буде встановлене обіцяне царство. А до того — двері спасіння відчинені всім людям.

Ангели (Лк. 2:9-14)

У ніч, коли народився Ісус, поблизу Вифлеєма стерегли свою отару пастухи. Зненацька перед ними з'явився Ангел. Біблія зображує ангелів як особливих Божих вісників, які з'являються в найважливіші моменти історії світу. Наприклад, ангели раділи, коли Бог творив землю, за їх

посередництва був даний Закон Мойсею, вони будуть присутні і при другому приході Христа на землю. Тому поява Ангела перед пастухами свідчила про важливість цієї події. Це розпочиналася нова епоха, нова ера, адже виконалося пророцтво про народження Спасителя в Давидовому місті.

Ісус прийшов, аби спасти людей від їхніх гріхів (Мт. 1:21). Та не тільки від цього, але й від безцільного життя на землі, від провини за гріх, від вічної загибелі. А результат спасіння, принесеного Христом, буде очевидним у всіх сферах земного життя і, найголовніше, у вічності.

Бог задумав спасти весь світ, і народження Христа

Отож Ангел проголошує першим очевидцям Різдва, пастухам, Євангеліє, радісну звістку спасіння, котра призначена «всім людям» (Лк. 2:10) і котра мала поширитися по всьому світові. Ще в Старому Заповіті йшлося про те, що в Авраамі «благословляться всі племена землі» (Бут. 12:3). Перед тим як Христос мав вийти на служіння, Іван Христитель говорив про Нього: «Оце Агнецъ Божий, що на Себе гріх світу бере!» (Ів. 1:29). Хоча Сам Ісус переважно звершував служіння серед Ізраїлю, Він також неодноразово виявляв милість до тих, хто, скажімо, перебував за межами вибраного народу. Приміром, Він виявив милосердя до дочки сиропфінкіянки (Мк. 7:26), зцілив гадаринського біснуватого (Мк. 5:1-20), привів до покаяння блудницю із Самарії (Ів. 4:1-30). Перед тим як залишити Своїх учнів і піднятися на небеса, Ісус дав Велике Доручення учням, аби вони йшли по всьому світові і проповідували Євангеліє (Мк. 16:15). Апостоли сприйняли це повеління серйозно, тим-то за декілька століть радісна звістка про Спасителя поширилася по всій Римській імперії. Бог задумав спасти весь світ, який Він полюбив (Ів. 3:16), і народження Христа стало важливою віхою у втіленні Божого плану спасіння.

Немаловажний і той факт, що Ангел називає Спасителя Господом. Слово «Господь» означає господар, хазяїн, повелитель, государ. Тобто хто приймає Його як свого особистого Спасителя, той має покоритися Йому як Господу. З огляду на це, можна поставити таке запитання: чи є Ісус Господом мого життя, чи підкоряюся я Йому абсолютно в усьому? Багато християн скажуть, що коряться Йому. Але чи в усьому? Ісус, як Бог і Спаситель, гідний неподільної відданості людини.

«І ось раптом з'явилася з Анголом сила велика небесного війська», яка славилася Бога. Слова гімну, що лунав над вифлеємськими полями, свідчать про те, що народження, життя і смерть Христа принесуть славу Богові, мир землі і милосердя людям.

1 Бог достойний слави за Його величний план спасіння. Протягом тисячоліть люди вигадували різні засоби для того, щоби заслужити спасіння: добрі діла, індульгенції, молитви за померлих тощо. Але Бог пообіцяв ще першим людям, що Він пошле Спасителя (Бут. 3:15). Господь залишив за Собою право вибрати засіб і висунути умови, згідно з якими людина зможе спастися. Отож Бог Сам виявляє ініціативу, посилає Спасителя і «заробляє» для нас спасіння, а людина повинна лише відгукнутися на це істинною вірою. Його задум кардинально відрізняється від плану, намальованого в уяві людства. Апостол Павло каже, що володарі цього віку не зрозуміли Божої мудрості і Божого плану спасіння. Людям і на думку не спадало, що Бог приготував спасіння через хрест, а не через трон. Але нам Бог відкрив Свій мудрий план спасіння (1Кор. 1:8-10), і ми тепер проповідуємо Христа розп'ятого, Божу мудрість (1Кор. 1:23-24).

2 Народження Христа принесло мир на землю. Патріарх Яків у своїх пророчих благословіннях промовляв, що з коліна Юди прийде Примиритель (Бут. 49:10). Пророк Ісаї, говорячи про майбутнє народження Христа, називає Його Князем миру (Іс. 9:5).

Поняття спасіння досить багатогранне. Його описують різними словами, одне з яких — «мир» (шалом). Шалом міг включати матеріальне процвітання, фізичне здоров'я і мир серед народів. Але найважливіше, що мир (шалом) означав особисте знання і відчуття живого Бога у власному житті. Христос приніс мир на всю землю, а не тільки в Єрусалим, Ізраїль чи Палестину.

3 Народження Ісуса — це Боже благовоління щодо нас, це — Його милість. Отож сама поява, а також слова ангелів свідчать, що кожна людина може отримати спасіння і мати мир із Богом.

Пастухи (Лк. 2:8, 15-20)

Як ми вже знаємо, першими людьми, кому було проголошено про народження Спасителя, були пастухи. Виникає природне запитання: чому саме пастухам? Прийнято вважати, що пастухи були особливими людьми, смиренними і добрими, які вели праведне життя. Саме так було за часів патріархів

(Мойсей та Давид також були пастухами). Але за часів народження Ісуса Христа обставини були іншими.

Тоді пастухами були люди, котрі наймалися пасти чужі отари. Значну частину року стада перебували на пасовиськах, поза поселеннями людей. А серед таких наймитів були люди не з найкращим минулим. Їм було спокійніше жити подалі від людей, адже у такий спосіб вони могли переховуватися від правосуддя. Ортодоксальні юдеї ставилися до всіх пастухів зверхньо, оскільки ті не мали можливості виконувати всіх детальних постанов єврейських учителів. Одним словом, пастухи відносилися до категорії відкинутих.

Проте, почувши звістку про народження Спасителя, вони поспішили знайти Марію, Йосипа та Дитя в яслах і розповісти все, що з ними сталося і про що їм звістив Господь. Повертаючись додому, вони славили Бога за все, що чули та бачили тієї ночі. Вони мали велику радість у своєму серці, а в Євангелію від Луки радість ототожнена зі спасінням. Ці люди засвідчили про спасіння, яке їм відкрив Бог, і довели свою віру словам Бога про народження Спасителя.

Пастухи знайшли свого Спасителя. Вони не пропустили ту можливість, яка випала їм. Вони не просто почули істину, але і правильно відреагували на неї. Ми повинні винести для себе урок із поведінки пастухів: правильно реагувати на істину, яка записана в Слові Божому.

І насамкінець, хотілося б ще раз наголосити на істині, яка досить яскраво підкреслена у свідченнях очевидців Різдва: Бог відчинив двері спасіння всім людям!

Сергій МОРОХОВСЬКИЙ,
пастор церкви м. Здобунова-2

стало важливою віхою у втіленні Божого плану спасіння.

Мати схилилася над Немовлям — і світ, здається, завмер. Все враз відійшло у якусь невідомість, все втратило сенс і значимість. Є тільки Син. І велика материнська любов. «Благословенна... між жонами» (Лк. 1:42), смиренна, богобоязлива і проста, Марія лагідно посміхалася, дивлячись на Дитя. Десь глибоко в серці, можливо, все ще бриніли слова ангела: «...В Бога благодать ти знайшла. І ось ти в утробі заagneш, і Сина породиш... Він же буде Великий, і Сином Всевишнього званий...» (Лк. 1:30-32), проте тієї ночі не хотілося думати ні про що — серце виповнювалося земним материнським щастям, а уста шепотіли подяку Отцю, Котрий, зваживши на її чистоту та смирення, благословив незбагненно-дивним непорочним зачаттям. Незбагненно-дивним?... Ні, то тільки тут, на землі, воно уявляється таким...

* * *

Юрій ВАВРИНЮК

Зоря стояла прямо над вертепом і заглядала мовчки з-за плеча Марії-матері. І небом Пропахли ясла. Капала свіча.

Тримала ніжно Сина в сповиточку, Співала стиха. Щастя — аж до сліз!
«Що жде Тебе, маленький мій Синочку, Яку ти долю в світ оцей приніс?»

Вдивлялась пильно в очі Немовляти, Не вірилось: яка велика честь!
Та й звідки їй, такий щасливий, знати, Яким важким Голгофський буде хрест,

Яким болючим стане материнство, Коли заб'ють, як в власну руку, цвях...
А поки що безхмарністю дитинства Зоря Його благословляє шлях.

Для Бога ж неможливого немає нічого.

* * *

Хтозна, в який спосіб розвивався б світ, якби непослух не став бар'єром між Богом та людиною.

Тільки-но перший паросток гріха увійшов до людського тіла, прозвучав суворий, але справедливий вирок Божих вуст: «Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш діти, і до мужа твого посядання твоє...» (Бут. 3:16). Можливо, крізь тисячоліття Бог продемонстрував,

**“Благословенна
Ти між
жонами...”
(Лк. 1:42)**

що втратила людина через власний непослух... Не потрібно було б жертви, не потрібно Голгофи, і Марія стала б не вибраною поміж жінками, а звичайною продовжувачкою роду людського. Та світ, втративши Боже благословіння, живе під прокляттям, тому-то й досі сприймає непорочне зачаття як щось неможливе...

Материнські уста шепотіли подяку Отцю...

Марія ні на мить не забувала, що вона не посланець неба, а звичайна земна жінка, яка ще до народження Немовляти смиренно молилася: «Величає душа моя Господа, і радіє мій Дух у Бозі, Спасі моїм, що зглянувся Він на покору своєї раби, бо ось від гасу цього всі роди мене за блаженну вважатимуть...» (Лк. 1:46-48). Не пророчиця, не заступниця, а тільки «раба Божа»... Щоправда, блаженна рабиня. Бо як, скажіть, справді не почуватимешся блаженною, коли Сам Бог помітив твоє чисте серце та гарні помисли? Марія, без сумніву, найщасливіша поміж нас, жінок. Найщасливіша, але не всесильна. Чи не тому її серце так часто оповивалося пеленами невігйного болю та журби?... І

тоді, коли її Дитяті не знайшлося іншого місця, окрім убогих ясел. І тоді, коли кров немовлят лилася рікою, а їй самій довелося рятувати свого Первістка від жорстокої руки Ірода в чужих краях. І нарешті, на Голгофі, біля хреста...

До речі, саме біля хреста Марія почувалася настільки змученою, збленою та безпомічною, що Син Божий, дивлячись на її страждання,

сказав учневі: «Оце мати твоя!...» (Ів. 19:27). Ісус Христос не вдихнув у матір надприродну силу, не залишив її своєю наступницею — Він доручив учневі опікатися нею.

Марія — земна. І на землі вона — зразок чистоти, зразок смирення і великої материнської любові. Але захисту, прощення і вічного життя шукаймо у Сина Божого, Якому вона першою різдвяної ночі благоговійно посміхнулася...

Світлана БЕРЕЗА

БЛАГОСЛОВЕННА МІЖ ЖІНКАМИ

ЗАТІНЕНА ПОСТАТЬ РІЗДВЯНИХ ПОДІЙ

**«А Йосип, муж її,
бувши праведний...»
(Мт. 1:19)**

На різдвяних богослужіннях ми, зазвичай, чуємо багато проповідей, у яких чільне місце посідають такі дійові особи різдвяних подій, як Марія, пастухи, ангели та мудреці. Іноді слухачі згадують навіть власника заїзду. Але чомусь дуже рідко у ці дні ми говоримо про таку важливу постать в історії народження нашого Спасителя, як Йосип — чоловік, котрий став земним батьком Ісуса. Пропоную зараз звернути увагу саме на цю людину.

Незважаючи на те, що Біблія дає досить стислу характеристику Йосипові, ми все-таки дещо можемо дізнатися про нього. Отож родом Йосип був із Назарета, невеличкого і непримітного містечка Палестини (Ів. 1:46). За фахом він був теслею: «... про Ісуса казали: «Чи ж Він не син теслі?...» (Мт. 13:55). Про вік земного батька Ісуса Біблія нічого не каже. Коли ж Ісус помирав на хресті, Йосипа тоді вже, можливо, не було, адже в протилежному випадку Христос не доручив би Іванові піклуватися про Марію.

Ось на цьому, либонь, і завершуються всі дані про земного батька Ісуса. Хоча ні. Є ще одна досить важлива риса, властива цьому чоловікові. Слово Боже зауважує, що він був *праведним*. Звісно, якщо Бог вибрав цю людину за батька Свогому Єдинородному Синові,

то, безумовно, чоловік мав би бути бездоганим.

З огляду на участь Йосипа у всіх подіях, які передували народженню Христа, про нього можна сказати і те, що йому були притаманні такі риси, як мужність і порядність (адже він не відпустив Марії, коли дізнався, що вона «має в утробі від Духа Святого», та покірність: «Як прокинувся ж Йосип зо сну, то зробив, як звелів йому Ангел Господній, і прийняв він дружину свою» (Мт. 1:24).

Ще можна по краплинці зібрати деякі деталі про Йосипа із таких уривків Святого Писання: «Як вони ж відійшли, ось Ангел Господній з'явився у сні Йосипові та й сказав: «Уставай, візьми Дитятко та матір Його, і втікай до Єгипту, і там зоставайся, аж поки скажу тобі...» І він устав, узяв Дитятко та матір Його вночі, та й пішов до Єгипту» (Мт. 2:13-14); «Коли ж Ірод умер, ось Ангел Господній з'явився в Єгипті вві сні Йосипові, та й промовив: «Уставай, візьми Дитятко та матір Його, та йди в землю Ізраїлеву... І він устав, узяв Дитятко та матір Його, і прийшов у землю Ізраїлеву. Та прочувши, що царює в Юдеї Архелай, замість Ірода, батька свого, побоявся піти туди він. А вві сні остережений, відійшов до країв галілейських. А прибувши, оселився у місті, на ім'я Назарет...» Пильне око зауважить, що Йосип був по-особливому слухняний голосу Божому, адже жодного заперечення Господній святій волі не зронилося з вуст цієї людини.

Наскільки матеріально забезпеченим і впливовим діячем був Йосип? Ні влади, ні шалених статків цей чоловік не мав. Він був незаможним простаком. Про це свідчить жертва, яку родина Ісуса

принесла під час перших відвідин Єрусалима після народження Ісуса: «А коли за Законом Мойсея минулися дні їхнього очищення, то до Єрусалиму принесли Його, щоб поставити Його перед Господом... і щоб жертву скласти, як у Законі Господньому сказано, пару горличат або двоє голубенят» (Лк. 2:22-24). Якби Йосип мав чималі статки, то він мав би принести у жертву «однорічне ягня на цілопалення... А коли рука її (тобто породіллі) не спроможеться на ягня, то візьме вона дві горлиці або двоє голубенят...» (Лев. 12:6,8).

Остання згадка за Йосипа записана у Євангелію від Марка 6:3: «Хіба ж Він не тесля, син Маріїн, брат же Якову, і Йосипу, і Юді та Симонові? А сестри Його хіба тут не між нами?...» З цього уривка дізнаємося, що він був батьком великої родини.

Зібравши за біблійними згадками цілісну картину образу Йосипа, можемо впевнено сказати, що Бог справді не дивиться на нашу земну спроможність, владу, славу чи інші важелі впливу у цьому світі. Господь чинить усупереч земним законам: немічному Він доручає велике — те, що, врешті-решт, зробить його великою людиною для Бога, а не для людей. Тому не варто зазіхати на «великі і помітні служіння», як ми звикли класифікувати. Краще будьмо смиренними, покірними і відповідальними там, де ми є. Тоді, як колись Йосипові доручив найдорогоцінніше — Свого Сина, Він дасть нам можливість зробити щось для Спасителя. А що може бути почеснішим, якщо не послужити Синові Небесного Царя?

Ольга ШЕВЧЕНКО

Коли народився Ісус у Вифлеємі Юдейським, Ангел Господній з'явився простим пастухам, які стерегли отари неподалік, і сказав їм, аби не лякалися, бо він їм благовістить «радість велику, що станеться людям усім». Щоправда, Ангел не сказав, а пастухи і гадки не мали, як саме ця радість буде явлена людям. Безумовно, велике благо полягає в самому факті пришествя Сина Божого на землю, проте справжня радість — спасіння буде звершене і подароване на хресті трохи згодом, через кілька десятиліть. Ангел продовжив і сказав, що в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь. Спаситель, як відомо, — це Той, Хто спасає. Отже, саме народження не було спасінням, це був лишень один із кроків до порятунку всього людства, яких у житті і служінні Христа було

**Якщо ми
не бачимо на яслах
тінь хреста,
ми втратили
справжнє значення
Різдва.**

Божого чітко бачить, що поданий образ повністю протирічить рисам та образу народу Ізраїльського і стосується Конкретної Особистості. Дух Святий через пророка Ісаю показує велике смирення без «... принади... і пишноти; і ми Його бачили, та краси не було... Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами, від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його... ранений...»

шлях для спасіння, тому Син сказав Отцю: «Ось іду, — в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже!» (Євр. 10:7). Так було вирішено Богом ще до створення нашого світу, і це — таємниця, яку ми до кінця не можемо збагнути, принаймні тут, на землі.

Доречно пригадати також стрітення Немовляти Ісуса в храмі з Семеном, який поблагословив Владику Господа за те, що очі його могли бачити Боже спасіння (при цьому він дивився на Немовля, народжене лишень місяць тому). Це був зір духовний — зір віри, даний Духом Святим, аби в дитині побачити Спасителя). Потім Семен звернувся до Марії і додав: «Ось призначений Цей багатьом на падіння й установа в Ізраїлі, і на знак сперечання, — і

ТІНЬ ХРЕСТА

багато: Іванове хрещення як виконання «вської правди», спокуса в пустелі, що свідчила про готовність йти далі у виконанні Волі Отця і, нарешті, неймовірна боротьба та страждання в Гефсиманії, де приймалося остаточне рішення про невідворотність Волі Отця для Сина — випити чашу страждань за гріхи людей; і лише після всього цього — Голгофа, яка стала метою приходу Сина Божого у цей світ!

Отож уже у вифлеємських яслах ми, напруживши зір, можемо вгледіти тінь страшного хреста, незвичайних страждань, зневаги і смерті Сина Божого. Пророк Ісає ще задовго до народження Месії чітко бачив це на власні очі у видінні. Він змальовує нам картину страждань Отрока Божого. Ортодоксальні євреї намагаються пояснити цей текст як пророцтво про страждання взагалі всього народу Ізраїльського, але читач

Слова

мучений... гноблений та понижуваний... як ягня був проваджений Він на заколення...» (Іс. 53:1-7). Ось так через пророка бачимо важкі страждання і глибину пониження Отрока Божого. Біблія неодноразово наголошує на тому, що цей шлях Син Божий обрав свідомо; це був і залишається — єдиний

меч душі прошеє самій же тобі, — щоб відкрилися думки сердець багатьох!» (Лк. 2:34-35).

Істинно, сперечання стосовно Христа тривають і нині як в народах, так і серцях окремих людей; падіння і вставання є красномовним доказом того, що Ісус є Той «Наріжний Камінь», Якого

На Різдво маленька африканська дівчинка подарувала свій вчительці гарну морську черепашку.

— Де ти взяла таку чудову черепашку? — запитала жінка, і дитина відповіла, що такі черепашки можна знайти лише в одному місці на далекому узбережжі.

Вчителька була глибоко зворушена, знаючи, що їй довелося подолати довгий шлях, аби знайти цю тваринку.

— Не варто було йти так далеко заради подарунка для мене, — сказала вона.

Дівча посміхнулося і відповіло:

— Далека дорога — це і є частина подарунка.

Дар Ісуса Христа також почався з нелегкої дороги. Син Божий залишив славу небес і зійшов на нашу грішну землю. Приймавши людське тіло, Він пройшов довгий шлях до Голгофи, де постраждав за гріхи людей, зазнавши тортур і смерті. І коли в молитвах я кажу з вдячністю: «Ісусе, Ти так страждав за мене. Я не гідний цього», — бачу люблячі очі і чую ніжний голос, що відповідає: «Цей земний шлях і є частиною дару».

Хочеться звернути увагу ще й на юнака Ісуса в храмі посеред учителів ізраїльських, Який на докір батьків заявляє, що Його ціль — бути в Тому, що належить Отцю (передусім, це — храм, а ще повне виконання волі Отця). Повне ж виконання волі Отця для Ісуса — це дорога на Голгофу!!!

У розмові Ісуса з Никодимом ми бачимо, як Ісус просто і зрозуміло пояснює мету Свого приходу і служіння: «І, як Мойсей піднесений в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя» (Ів. 3:14-15). Як через Мойсея Бог послав Ізраїлю спасіння, і засобом того спасіння став змії, піднесеної на жердині, так Ісус — єдиний шлях, даний Богом для порятунку людства. Але зауважте, наскільки Христос чітко знав і розумів ціль Свого приходу: бути піднесеним на хресті, щоб стати спасінням для світу.

В історії церкви свого часу з'явилося лжевчення, яке стверджувало про те, що Ісус, будучи Богом, не відчував болю, а отже, нічого надзвичайного на Голгофі не сталося (це вчення було засуджено і відкинуто церквою). Насправді ж Ісус був і є Богом, проте тут, на землі, Він був ще й людиною! Звісно, людська сутність обмежувала вияв деяких атрибутів Божественності (скажімо, всюдиприсутності). Але саме тому, що Ісус Христос був Богом і Людиною, ми наголошуємо на тому, що на Голгофі був

звершений подвиг. Як Син Божий,
сус упродовж всього Свого життя
йшов на Голгофу, проте, як Люди-
на, Він туди не хотів. Наше тіло не
хоче страждати (тим паче, вмира-
ти). Проте Він віддав перевагу Волі
Отця Небесного, а не бажанням
людським, які були притаманні
Його тілу, хоча в Ньому й не
було гріха.

Можливо, хтось мене осудить за подібні роздуми: мовляв, Різдво — радісне свято, якого весь світ з нетерпінням очікує, і нічого навіювати смуток. Все це так, але ж без Голгофи саме Різдво не мало б жодного сенсу. Син Божий народився, щоб постраждати за гріхи всіх людей. Безумовно, все життя і служіння Христа — важливі, і Його наука — унікальна, але, якби не відбулося Його заступницької смерті, то Він був би не більше, як ще одним великим учителем. Померши ж за світ на хресті, Ісус Христос став нашим Спасителем!

Погано, коли за другорядними речами втрачається зміст основних! Так, увесь світ святкує Різдво, нерідко забуваючи про Того, Хто народився, та про основну мету Його народження в світ.

Його народження в світ.
Проповідник Іван Барчук розпо-
повідає про один страшний випа-
док, який стався в Україні у давни-
ну. В сім'ї народилося немовля, і
багато гостей прийшло привітати
батьків та відсвяткувати разом з
ними таку гарну подію. В ті часи
сім'ї, а іноді навіть родини, жили в
одній хаті, де не було багато місця,
тож гості, прийшовши, складали
одяг на ліжку, де лежало немовля.
Гостей було так багато, що дуже
швидко заклали все ліжко важким
верхнім одягом; коли в розпал
свята хтось згадав про народже-
ного, на честь якого зібралися,
немовлятко знайшли вже мертвим
під купою верхнього одягу гостей.
Ось так зневажили і вбили того,
хто був центром свята. Подібно,
так мені здається, світ сьогодні
святкує Різдво — без Христа.
Замість Спасителя, не

Не зневажаймо Спасителя, не забуваймо про мету Його приходу, про початок Голгофи, яка почалася різдвяної ночі заради мого і твого спасіння.

Тарас БРИЧУК,
Канадєнка

Тарас БРИЧУК,
диякон церкви ЄХБ с. Колоденка

ТІ, ЩО ШУКАЛИ ЦАРЯ

В Евангелію від Матвія 6:33 нам, християнам, Син Божий наказує шукати, передусім, Царства Божого і правди його. Шукати Царства — це шукати Царя. Що більше я читаю Новий Заповіт, то більше і більше захоплююся мудрецами, які шукали Царя. Це для мого духовного зростання — дивовижний приклад, як саме потрібно докладати зусиль, щоб шукати лице мого Царя, Спасителя і Господа.

Нам не відомо, які саме мудреці прийшли в Єрусалим. Їхні імена і місце проживання приховані від нас. Знаємо лише те, що вони прийшли зі Сходу. Хтозна, були вони вавилонянами чи арабами, дізналися про народження Царя Христа від євреїв, котрі перебували у вавилонському полоні, чи з пророцтв Даниїла. При дослідженні Біблії для нас куди важливіше інше — брати і застосовувати в особистому житті уроки з історії, записаних у Слові. Отож хочеться більше уваги звернути саме на ці уроки.

По-перше, в уривку Біблії, в якому йдеться про мудреців, показано, що істинно віруючі є навіть у тих країнах, в яких ми найменше очікуємо їх зустріти. Про це корисно завжди пам'ятати і ніколи не говорити про жодне місце на землі як про повністю язичницьке. Божа сила, що спасає, не прив'язана ні до географічних місць, ані до якоїсь раси людей. Дух Святий може приводити людей до Христа, навіть якщо зовнішні обставини цьому перешкоджають. У найвіддаленіших куточках землі люди можуть знайти Царя так, як це зробили мудреці. І сьогодні на землі (особливо там, де гоніння та переслідування) є багато християн, які йдуть до небесної країни, хоча про них можуть не знати ні світ, ані церква. Вони, образно кажучи, розквітають в потаємних місцях, як лілії серед терену.

По-друге, в наведених вище віршах бачимо, що не всі ті, кому була надана честь народитися в релігійному світі, можуть віддати гідну хвалу Христу Царю. Якби це було так, то книжники і фарисеї першими побігли б у Вифлєс. Але першими (за винятком пастухів, які також прийшли вклонитися новонародженому Царю) стали нікому не відомі мудреці зі Сходу. «Прийшов до своїх, та свої не прийняли...» (Ів. 1:11).

Коли ж народився Ісус у Вифлємі Юдейськiм, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зі сходу... (Мт. 2:1).

Подібне стається і сьогодні. Коли я в 19 років покаявся і прийшов у церкву, то був дуже вражений тим, що так багато тих, хто, здавалося б, дуже близько до благодаті, відкидають свідомо її. На жаль, є прислів'я, яке інколи хочеться застосувати до наших церков: «Що ближче до церкви, то далі від Бога». Часто нехтують церковними таїнствами ті, кого вони безпосередньо стосуються. Багато з тих, хто за своїм становищем мав би першим прийти і вклонитися Богові, приходять останніми, тоді як ті, хто стоїть далеко, приходять першими.

По-третє, мудреці подають нам гарний приклад в докладанні зусиль для духовного зростання.

Як нелегко мудрецам було подолати чималу відстань від їхнього дому до місця народження Христа! Скільки кілометрів вони пройшли?! До того ж подорожувати на Сході значно важче, ніж в Україні. Я думаю, час і відстань їхнього шляху були куди більшою ціною, ніж їхні подарунки. А небезпека в дорозі? Проте ніщо не могло втримати мудреців, оскільки їхні серця поспішали до новонародженого Царя Іудейського, і люди не заспокоїлися, поки не побачили Його. «Де є бажання, там є і шлях». Нам, християнам, варто було б наслідувати приклад цих вірних людей.

«Зусилля» — слово, яке є невід'ємним у християнському житті, хоча і складним на

практиці. Одного разу на зібрані в Першій рівненській церкві я почув вислів пастора Володимира Петровича Бахура. Він проник глибоко в мою душу і ним, до речі, я послуговуюся в своєму християнському житті й досі.

«Якщо ваше християнство, — сказав він, — вам нічого не коштує, тоді воно нічого не варте». Яких зусиль ми докладасмо в щоденному слідуванні за Христом? Де наше самозречення? Чого коштує нам наша віра?...

І, насамкінець, мудреці подають кожному гарний приклад віри. Передусім, вони повірили в народженого Царя, ще навіть не бачивши Його; вони вірили тоді, коли не вірили ні фарисеї, ні книжники; повірили в Нього, коли Він ще був лишень Немовлям на руках Марії, і поклонилися Йому як Цареві. Це поклоніння — вінець їхньої віри. Адже мудреці не бачили чудес Христа, не чули Його навчання, не були свідками Його знамен. Вони не бачили нічого, крім новонародженого Немовляти, фізично безпомічного і слабкого, Який мав потребу в материнській турботі, як кожен з нас у дитинстві. І все ж, побачивши Немовля, вони повірили, що перед ними Цар, тому-то, «впали..., і вклонились Йому...».

Таку віру сміливо можна поставити поряд із вірою розбійника, який помирав на хресті. Розбійник бачив людину, яка помирала на хресті смертю злочинця, проте в своєму проханні назвав Його Господом. Блаженний, хто може так вірити! Наш Господь прославив і прославляє таку віру. І де б не читалася Біблія, всюди люди дізнаються про вчинок мудреців, як про своєрідний зразок їхньої віри і вірності.

Отож станьмо на їхній шлях віри і докладаймо зусиль у пошуках Бога Живого, адже «від днів же Івана Христителя й досі Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його» (Мт. 11:12). Нехай у наших пошуках сил додає нам те, що, побачивши зорю, мудреці дуже зраділи, а побачивши Самого Царя, — вклонилися!

Шукаймо, знаходьмо і поклоняймося у вірі!

Андрій РОМАНЮК,
церква м. Радивилова

Жагалець давно вже згас,
Всі послули — пізній час.
Ясним сонечком зігріте
Пахне сінце теплим літом.

Спить маленький віслючок,
Ліг тихенько на бочок.
Кучеряві баранці
Притулились до вівці.

І лошатко теж дримає,
Та ніхто із них не знає,
Що у яслах спить в хлівочку
Божий Син у сповиточку.

Анжела ЧУДОВЕЦЬ

А то Ісуса привітав,
Коли з неба Він зійшов?
Хто Йому поклін віддав
І прославив за любов?

Першою була МАРІЯ!
Мама — нам на все життя.
Більше так ніхто не вміє
Пригорнуть своє дитя.

ЙОСИП теж все потішався.
Божу волю добре знав.
Про Ісуса піклувався,
Доглядав, охороняв.

АНГЕЛИ хвалу складали,
Прославляючи Отця.
Сина на землі вітали,
Він спасе людей серця!

ПАСТУХИ заметушились,
Як почули звістку ту.
Та й побігли, поспішили
Поклонитися Христу.

МУДРЕЦІ любили щиро
Спаса — Господа свого.
Ладан, золото і миро
Принесли до ніг Його.

Друже милий, ти сьогодні
В день Христового Різдва
З чим прийшов у храм Господній?
Що приніс? Діла? Слова?

Серце дати постарайся
Якнайшвидше Богу ти.
У гріхах мерщій покайся,
Щоб до раю увійти!

Лідія ГАПОНЮК

Христос народився,
радіє земля.
Нам світить і зараз різдвяна зоря.
Вона до Христа нам вказала дорогу,
Дала нам велику над злом перемогу.

Іду я за нею до славної цілі,
Постійно ростаю,
зміцняюсь на силі.
І в серці надії живої не трачу,
Що скоро Спасителя свого побачу.

Немов мудреці,
перед Ним я схилюся,
Низенько Йому до землі поклонюся,
Недолі земні тоді зможу забути,
До неба ввійти і мети досягнути.

Олександр ВОЙТИЦЬКИЙ

ВЕЧЕРЯ З БОГОМ

На якій деталі різдвяної історії ви найбільше заго-
строєте свою увагу? Певен, відповідей буде безліч. Хтось дивується мудрецям зі Сходу, хтось зачарований мужністю та побожністю Йосипа і Марії, ще хтось намагається уявити, як то зірка рухалася небокраєм, чи в якій тональності ангели співали для Новонародженого.

Особисто мене змалечку зачіпало те, що приходу Христа, Всевишнього Бога, Творця Всесвіту, ніхто не чекав. Ніхто не запропонував Йому світлої кімнати, чистого ліжечка, м'якої перини... Владика неба і землі народився у хліві, поруч із тваринами. Невже на землі не знайшлося бодай однієї доброї людини, котра б прийняла до себе на нічліг вагітну жінку? Звісно, дивлячись поглядом сучасної людини на події двотисячолітньої давності, легко щось і когось кри-тикувати. Ми думаємо, що якби були на місці тих людей, то в жодному випадку так не вчинили б. Та чи так це?

Подивившись на сучасність, із жахом помітив, що, як колись, так само і сьогодні Христа ніхто не чекає, Йому ніде немає місця. І, що найбільш прикро, для Спасителя не знаходиться місця навіть у тих, хто називає себе Його послідовниками, — Він залишається за дверима життя. «Ось Я стою під дверима та стукаю...» — згадується в Об'явленні святого Івана Богослова. Зауважте, ці слова Хрис-

тос адресує церкві, віруючим людям.

А тепер повернімося до Різдва. Відзначаємо народження Ісуса Христа: готуємо святковий стіл, вчимо різдвяних пісень, даруємо подарунки один одному, проводимо богослужіння, насичені святковою програмою. А чи не думали ви, де у цей час Іменинник? Невже за дверима?

Думки самі повертають до сторінок Біблії, до тих же слів про Христа за дверима. Пропоную тобі, любий читачу, разом зі мною зазирнути до дзеркала, яке перед нами ставить Бог. Звернімо увагу на такий уривок зі Святого Письма: «І до Ангела Церкви в Лаодикії напиши: Оце каже Амінь, Свідок вірний і правдивий, початок Божого творива: Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби то холодний чи гарячий ти був! А що ти літєлий, і ні гарячий, ані холодний, то виплону тебе з Своїх уст... Бо ти кажеш: Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перечищеного, щоб збагатитись, і білу одежу, щоб одягтися, і щоб ганьба наготи твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити. Кого Я люблю, тому докоряю й караю того. Будь же ревний і покайся! Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечєрати з ним, а він зо Мною. Переможцеві сісти

**Якщо ти вже
запросив
Ісуса до себе
на вечерю,
то Він запросить
тебе на вічну
гостину до раю.**

Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його. Хто має вухо, хай чує, що Дух промовляє Церквам!» (Об. 3:14-22).

Описуючи місто, до жителів-християн якого були звернені ці слова, Уільям Барклі (шотландський богослов, професор Університету Глазго, викладач кафедри вивчення Нового Заповіту) зазначає, що Лаодикія була заснована близько 250 р. до н.е. царем Антіохом Сирійським і мала ім'я його жінки Лаодикії. Значущості місту надавало лише його розташування: воно розляглося по обидва боки найважливішого шляху в Асії. Цього було достатньо, аби зробити Лаодикію великим торговим і стратегічним центром античного світу. Крізь ворота цієї фортеці (в минулому) пролягали ще дві дороги — одна від Пергаму і долини Герма до Писидії, Памфілії та до узбережжя поблизу Перги, а інша — із Карію до центральної та західної Фригії. За часів римлян вона перетворилася, як свідчив Пліній, на «найвідоміше місто».

Лаодикія вирізнялася з-поміж тогочасних міст певними особливостями. По-перше, це місто було великим фінансовим та

банківським центром — одне з найбагатших міст тогочасного світу. Як зазначає римський історик Тацит, 61-го року н.е. Лаодикію вщент зруйнував землетрус, але жителі міста були настільки заможними і незалежними, що відмовилися від допомоги римського уряду і самотужки, за власний кошт, відновили місто. Сюди згодом мігрувало чимало юдеїв. 62-го року н.е. губернатор провінції Флакк був дуже стурбований грошовими сумами, які юдеї вивозили, аби сплатити податки на храм, і заборонив вивозити гроші. Так у Лаодикії при спробі вивезти контрабандним шляхом було вилучено десять, а в Апамеї п'ятдесят кілограмів щирого золота (на сьогодні це складало б приблизно десять мільйонів гривень).

По-друге, це був великий центр текстильної мануфактури. Отари овець, яких випасали навколо Лаодикії, славилися своїм м'яким блискучим фіолетово-чорним руном. З цієї шерсті виготовляли ексклюзивні туніки — триміти.

По-третє, Лаодикія була значним медичним центром. Саме тут на той час розташовувалася велика медична школа. Імена лікарів цієї школи

були настільки відомі, що їх викарбовували навіть на монетах. Цей медичний осередок славився по всьому світові своїми мазями для вух та очей.

Саме у такому славетному місті і була церква, до якої пером апостола Івана пише листа Сам Бог. Дивно, але в ньому ми не знаходимо нічого позитивного про віруючих. *«Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби то холодний чи гарячий ти був! А що ти літєлий, і ні гарячий, ані холодний, то виплюну тебе з Своїх уст...»* — так грізно звучить Божий голос докору.

Лаодикійці добре розуміли, що мав на увазі Автор. Якщо прочитати цей текст мовою оригіналу, тобто грецькою, то «холодний» (псухрос) дослівно означатиме холодний аж до точки замерзання, «гарячий» (зестос) — аж до точки кипіння, а «теплий» (хліарос) — той, що викликає нудоту.

Навпроти Лаодикії, на іншому березі річки розташовувалося місто Гераполь, яке славалося цілющими джерелами. Вода цих джерел, що каскадом спадали на сталактитові утворення, була теплою (хліарос) і викликала нудоту. Ісус, звертаючись до міщан Лаодикії, каже, що вони мають бути або холодними, або гарячими і в жодному випадку не теплими, іншими словами, подібними до цілющої джерельної води, досить відомої для лаодикійців. Життя цих віруючих для Нього було нудним, воно немовби викликало блювоту. *«Виплюну тебе з Своїх уст»*, — попереджає Христос. Він не може змиритися з байдужістю та інертністю їхнього християнського життя. *«О якби то холодний чи гарячий ти був!»* — лунає заклик до змін.

Мешканці Лаодикії були дуже багатими, але

за своїми матеріальними статками не помічали убогства духу. Ой як небезпечно казати собі: «Я вже чогось досягнув, я праведний». Пригадайте: *«Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне»* (Мт. 5:3). Все своє життя ми маємо відчувати потребу у Бозі, завжди бути убогими духом і ніколи не зупинятися в зростанні, *«аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти»* (Еф. 4:13).

А ще, виготовляючи особливий одяг, лаодикійці і не помітили, що перед Богом залишилися нагими. *«Праведність наша немов поплямована місячним одіж»*, — каже пророк Ісаї. Ми своїми здібностями, мудрістю, добрими вчинками аж ніяк не можемо зодягнутися в праведність перед Богом. Справжню праведність можемо одягнути лише завдяки покаяттю в Ісусі Христі. Приймаючи Його, ми зодягаємось у нове вбрання небесної праведності.

Лаодикійці похваляли свою мазю для очей, а самі не могли зарадити власній сліпоті. Вони не бачили свого справжнього стану: думали, що одягнуті, а насправді були голими, думали, що багаті, насправді ж були бідними. Не даремно Христос у Своему зверненні до лаодикійців говорить про мазь, яка зробить їх зрячими. Мешканці цього міста добре знали про цілющу дію їхнього винаходу. У ті часи людина, котра мала поганий зір, завдяки хваленій мазі могла повернути його. При першому її застосуванні дуже пекли очі, здавалося,

що ніби пісок потрапив в очі, та при наступному застосуванні біль вщухав, і навіть ті, хто зовсім втрачав зір, починали бачити.

Кажуть, правда очі коле. Іноді ми не хочемо, аби нам «різало» в очі, тому залишаємося сліпими, не бачачи те, що голі і бідні. Проте різке і правдиве *«Виплюну тебе з Своїх уст...»* змушує кожного із нас схаменутися і намастити свої духовні очі мазю, аби побачити свій жалюгідний стан.

Не знаю, чи помітили ви себе серед лаодикійців. Якщо так, вам потрібно прагнути збагатитися Божим багатством, одягнути Його одіж і намастити очі Його цілющою мазю: *«Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перечищеного, щоб збагатитись, і білу одежу, щоб зодягтися, і щоб ганьба наготи твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити»*.

Христос продовжує далі: *«Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною»*. Певно, ви зауважили, що ці слова звернені до християн, не до безбожників, а до церкви. І що бачимо? Христос поза церквою? Хай як боляче визнавати, але це так. А може, і в своєму християнському житті Христос уже за порогом твого серця? Ти й не зогледівся, як робота, турбота про матеріальне витіснила Ісуса за двері? А Він хоче вечеряти з тобою.

Для жителів того часу вечеря багато важила. Як правило, зранку всі квалілися на роботу і тим-то снідали нашвидкуруч. Частіше на сніданок був шматок хліба,

вмочений у вино. На обід лаодикійці не поверталися додому, а десь викроювали кілька хвилин і знову ж таки перекушували на ходу. А от вечера була особливим дійством: усі члени сім'ї поверталися додому після робочого дня, зачиняли двері і сідали вечеряти. Вони не просто їли, а розповідали, як прожили день, разом молилися, планували завтрашній день. Христос каже: «Я хочу вечеряти з тобою. Не поїсти швидко, а вранці або ж в обід на узбіччі твого життєвого шляху, а в твоєму домі: разом із тобою аналізувати і планувати, радіти і плакати».

З ким ти вечеряєш сьогодні? За твоїм столом Христос? Чи ти вечеряєш самотужки, або, може, навпроти тебе вже давно місце зайняте ворогом душ людських?

Хоча Ісуса ніхто не стрічав, мало хто радів Його народженню, Він все-таки прийшов у цей світ. Більшості було байдуже: народився, ну і що? Вони були теплими. Згодом хтось схаменувся і палко полюбив Ісуса, інші ж холодно зневажили Його на Голгофі, а хтось, як Никодим та Закхей, запросили Його до себе на гостину і планували власне майбутнє разом із Ним.

Якщо ти вже запросив Ісуса до себе на вечерю, то Він запросить тебе на вічну гостину до раю. Якщо ж ти все життя вечеряв без Нього, то почувеш найстрашніші слова, які будьколи звучали до людини від Бога: *«Виплюну тебе з Своїх уст...»*

Пильний, аби Ісусові знайшлося місце у твоєму домі, аби Він не залишився за дверима, як колись під час першого приходу у світ.

Олександр ЯРМУШКО,
Перша рівненська церква

**Пильний,
аби Ісусові
знайшлося місце
у твоєму домі,
аби Він
не залишився
за дверима,
як колись
під час першого
приходу у світ.**

Чи зручно Ісусові в ясел

Чи уявляєте ви різдвяні свята без подарунків?! Мабуть, ні. Адже подарунки стали невід'ємною складовою Різдва.

Дарувати і отримувати гостинці бажають усі: і малеча, і дорослі. Як не дивно, але чинячи так, ми наслідуємо нашого Творця. Оскільки понад дві тисячі років тому однієї дивовижної ночі Бог дав людству Свій найцінніший подарунок — Однородженого Сина, що з'явився у людському тілі.

Відтоді минуло вже двадцять сторіч, і більшість людей вже давно забула, хто в день Різдва — іменинник. Другорядне значення свята затьмарило собою основне — народження у світ Спасителя.

Подія, котрій немає рівних

Сама суть Різдва для багатьох наших сучасників так і залишається нерозкритою. Справжнє значення різдвяних подій ніби розчиняється в зовнішній атмосфері свята: в радощах, у приємному відпочинку та спілкуванні у колі родини та друзів. Це, ймовірно, зумовлено тим, що ми або вже трішки звикли до опису різдвяних подій, або вдумливо не розмірковували над ними.

«Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово... І Слово сталося тілом, і перебувало між нами...» (Ів. 1:1-14).

Саме ці слова: «...Слово сталося тілом...» — відтворилися в історичній дійсності, зокрема: в народженні Ісуса у Вифлеємі.

Бог — Творець Всесвіту, Предвічний Логос — втілювався у людську подобу. Це — величезна жертва, принесена Отцем заради людей. Отож Різдво — це подія,

яка не перестає і не перестане викликати істинного захоплення у всьому Всесвіті.

«...Достойний Агнец, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і гість, і славу, і благословення! І кожне створіння, що воно на небі, і на землі, і під землею, і на морі, і все, що в них, гув я, говорило: «Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві — благословення, і гість, і слава, і сила на вігні віки!» (Об. 5:12-13).

Найцінніший подарунок покладений до ясел

Ось як євангеліст Лука описує деякі подробиці народження Ісуса Христа: «... Пішов теж і Йосип із Галілеї, із міста Назарету, до Юдеї, до міста Давидового, що зветься Вифлеєм, бо походив із дому та з роду Давидового, щоб йому записатись із Марією, із ним зарученою, що була вагітна. І сталося, як були вони там, то настав їй день породити. І породила вона свого Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його, — бо в заїзді місця не стало для них...» (Лк. 2:4-7).

Давайте зосередимо увагу на тому, де і за яких умов народився Ісус Христос?

Як свідчить історія, 27-го року до н.е. на чолі Римської імперії стає Август. Незабаром він проводить ретельний перепис

населення східних провінцій, необхідний для впорядкування системи оподаткування. Римляни записувалися за місцем свого проживання, а юдеї — за місцем народження.

Ми знаємо, що Йосип і Марія — нащадки Давида, котрий був родом із Вифлеєма. Саме через це вони були змушені здійснити несвоєчасну і термінову подорож (довжиною 145 км) через всю Палестину до рідного міста.

Коли нарешті подружжя прибуло у Вифлеєм, місто було переповнене мандрівниками. Йосип, не втрачаючи надії, знову і знову стукав у двері будинків та запитував одне і те ж: «Чи не знайдеться у вас вільна кімната? Моя дружина Марія ось-ось має народити дитину».

Особисто я вірю, що Йосип, будучи праведним, благочестивим, доклав усіх зусиль, аби знайти окрему кімнату для вагітної Марії. Та серця жителів Вифлеєма залишалися байдужими до чужих турбот. Переважали власні інтереси, навіть вигода. Ніхто не виявляв належної уваги до прохання Йосипа зважити на особливий стан Марії.

Думаю, що всі відмови, які лунали у відповідь на прохання впустити до оселі, можна було б аргументувати так:

— Ми не хочемо мати через вас незручностей. У вас — вагітна дружина, тим паче, котра ось-ось народжуватиме. Це неодмінно змінить наш звичний і зручний для нас устрій життя. Підіть в інше місце. Вас там обов'язково приймуть.

— У нас, на жаль, немає зайвого місця для вашої сім'ї. Попросіть тих, хто має більший будинок. Хтось інший, у кого більше кімнат, вам точно не відмовить.

— Ми вам нічим не зарадимо — своїх клопотів удосталь.

«І породила вона свого Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його, бо в заїжджому дворі місця не стало для них...» (Лк. 2:7). Ось вона — реальність того часу!

ах ТВОГО серця?

Ісус продовжує шукати місце

Кому не знайшлося місця? Кого поклали до ясел на сіно? Чому не вистачило місця ні в будинках,

ні в заїзді? Давайте разом поміркуємо над цими запитаннями і дамо відповіді.

Звичайно, ми не жили у Вифлеємі ні в той час, ні нині. Однак давайте дещо пофантазуємо і спробуємо уявно перенестися до Вифлиема. Чи відмовили б ви тоді на місці жителів цього містечка на прохання Йосипа, якби знали певні важливі деталі цієї історії: Марія вагітна від Святого Духа; Той, Хто народиться, буде називатися Сином Божим; Він Спасе людей від гріхів їхніх?

Бог сьогодні продовжує шукати місце. Ні, не у вишуканих котеджах та п'ятизіркових готелях. Він шукає місце в серцях людей. Ісус просить надати Йому можливість народитися в кімнаті вашого серця.

Пригадайте вищезанесені відповіді людей, котрі намагалися виправдати свою відмову у наданні місця для тимчасового проживання мандрівникам із Назарета. А тепер перенесіть усе це в площину нашого життя і дайте собі відверту відповідь: чи впускаю я Ісуса в свою оселю? Чи дозволяю я Йому народитися у своєму серці? Якщо ж я все-таки впустив Спасителя до себе, чи зручно Йому у яслах мого серця?

Ви вчинили правильно, якщо відповіли так:

— Господи, я вже звик до власного способу життя. А коли Ти прийдеш, все зміниться. Адже у моє життя має увійти святість. Я буду

змушений відмовитися від штучної радості, а деякі речі втратять для мене значення. Але якщо це — Ти, тоді я згоден на втрату тимчасового і несправжнього, щоби надбати вічне і справжнє життя.

— Господи, в моєму серці стільки місця займає бізнес, кар'єрний зріст, плани на майбутнє, що, боюся, Твоїм планам щодо мене просто не залишиться місця в одному моєму серці. Доведеться щось залишити. Та ради Тебе і ради Твоїї любові до мене я погоджуюся поставити Твої цілі для мого життя і моєї сім'ї на перше місце.

— Господи, це все правильно, що Ти хочеш жити в моєму серці. Але в мене стільки нерозв'язаних важливих та актуальних питань. Скажу щиро, мені зараз просто не до Тебе. Але відчуваю, що все це неправильно. А що буде, якщо Ти більше не захочеш повернутися до кімнати мого серця?! Я зможу вирішити майже все на землі, але втрачу вічність з Тобою. Ні, все ж таки я вибираю Тебе.

* * *

Понад дві тисячі років тому за днів імператора Августа Ісусові не знайшлося місця навіть на постоялому дворі. Колись від найціннішого подарунка від Творця люди відвернулися і поклали Його в яслах для тварин. Давайте ж сьогодні не чинитимемо так само, а принесемо у відповідь Богові найдорогоцінніший подарунок — наше життя, місце у нашому серці. Будьте певні, все інше у Владики світів є.

Леонід ДРУЗЬ,
рівненська церква «Благодать»

* * *

Михайло КЛЕКОЦЬ

и в тебе місце для Ісуса є?

Над цим подумай, друже мій, тепер ти. Що тобі користи, що хтось живе, Коли ти особисто можеш вмерти?

Піти у смерть? Ні, ні — не в небуття! А в вічну муку. Це ж жахлива правда. Але ж ти можеш вибрати життя І в ньому залишитися назавжди.

Лиш двері свого серця відчини
Отому Немовляткові Христові.
Він увійде, народиться у нім —
І в небі зіронька засяє нова.

Так, як колись, так, як у давнину,
Звершиться чудо, наче в Вифлеємі.
І заспівають ангели хвалу
Про славу Божу на землі й на небі.

Було колись: ішов у світ Христос,
А люди про своє, земне все дбали.
І світло із людських осель лилось,
Проте дверей Йому не відчиняли.

Але прийшла пора — Христос родивсь
В убогих яслах в кам'яній печері.
А Вифлеєм розбагатів, згордивсь
І не відкрив в своїх оселях двері.

Христос стоїть біля дверей душі
І стукає — Йому родитись треба
В тиші людського серця — і тоді
Віродиться душа для слави неба,

Для вічного життя на небесах,
Для мирного, щасливого, земного.
І буде славиться в людських серцях
Ім'я Ісуса — Господа Живого.

НАРОДЖЕНИЙ ХРИСТОС ПРИЙДЕ ЗНОВУ

Ялинки, гірлянди, свічки, яскраві вітрини, подарунки, різдвяні знижки та акції в супермаркетах, салюти — все це, на жаль, знаменує Різдво для наших сучасників, але не має нічого спільного зі справжнім Різдвом Христовим. Ви здивовані? А як же ясла, вівці, пастухи, маленьке Немовлятко, Йосип, Марія, ангели і мудреці? Хіба це тільки декорації? Прикро, проте для переважної більшості людей — це справді тільки декорації, та й то для обмеженої кількості осіб. Між тим, Різдво — це не просто велике свято, а й велична подія, що змінила хід історії, життя мільйонів, наповнила його гідною ціллю і справжнім змістом.

Проте, хай там як, факт залишається фактом: увесь християнський світ відзначає народження Ісуса Христа. Водночас з приводу пишного «святкування» Різдва Христового у читача Священного Письма виникає доречне запитання: чому про народження Спасителя так голосно і масово говорять під час кількох зимових тижнів, а потім замовкають на цілий рік? Адже подія ця, без сумніву, заслуговує на те, аби її набагато частіше згадували та вдумливо роздумували над нею.

Як на мене, перший прихід Христа в наш світ точніше було б назвати не народженням, а ВТІЛЕННЯМ: *«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог силь-*

*«Я вже перестав
придивлятися
до ознак приходу Христа,
тепер я прислухаюся
до Його кроків».*

ний, Отець вічності, Князь миру» (Іс. 9:5). Наскільки величною є сутність Спасителя в тілі, настільки приземленим є ставлення світу до Вседержителя. Чи не парадокс? Сучасне відзначання Дня народження Христа опускає Його Божественність, Всемогутність і Вічність до людського рівня, ображаючи цим Святого Бога. Часто на Різдво багато християн уявляє Ісуса, Який є Предвічним Творцем і Вседержителем, маленькою безпомічною дитиною, яку кожен може образити і котра більше залежна від нас, аніж ми від неї.

Отож ставлення сучасних християн, або і нехристиян, до різдвяних подій ми з'ясували, тепер давайте розставимо акценти на важливих деталях цього знаменного факту.

Будь-яка подія, яку відзначає світ, має свою історію. Дивовижну історію Різдва знає, певно, біль-

шість людей, адже про деталі народження Ісуса Христа розповідає Біблія, а також щорічно переповідають засоби масової інформації... Ми знаємо, ЯК народився Син Божий, але рідко акцентуємо увагу на значенні цієї події. Якось не прийнято порушувати питання: ДЛЯ ЧОГО, з якою метою Христос прийшов у наш світ? Але ж, погодьтеся, це запитання значно важливіше, ніж перше.

Правильне розуміння призначення ВТІЛЕННЯ Бога в людському тілі впливає на наше теперішнє життя і на життя майбутнє, вічне. Один відомий чоловік сказав, що на землі є три речі, з якими людина безсила боротися: гріх, смуток і смерть. Історія людства повністю підтверджує ці слова. Люди, котрі не мали надії на спасіння, були пригнічені власним безсиллям у боротьбі проти гріха, який гнобив їх, позбавляв радості і призводив до смерті. Люди шукали звільнення. На тлі цих пошуків виникало чимало релігій і філософських вчень, однак все це — лише марні спроби здобути бажану свободу. Диявол використовував і використовує такі хибні думки людей, аби ще більше поневолити і підпорядкувати їх своїй волі. Шлях же до звільнення один. З древніх часів на нього вказували пророки, вісники Божі. Вони вказували на Месію, Якому належало спасти людей від їхніх гріхів. *«І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися*

ми мали» (Дії 4:12). Виповнився час, коли Христос прийшов на землю, щоб спасти людський рід від гріха та смерті і щоб відкрити невичерпне джерело праведності та життя через викупні смерть на Голгофському хресті та переможне воскресіння. Його Ім'я вище за будь-яке інше ім'я, яке тільки може бути на небі та на землі. Воно є єдиним Ім'ям, в Якому грішник може знайти спасіння. Ісус Христос є Дорога, Правда та Життя, Вічне Слово, що стало тілом, Правдивий Бог і правдива людина. Він — Спаситель світу, Він — твій і мій Спаситель.

Народження, земне життя, служіння, страждання, смерть і воскресіння Спасителя нерозривно пов'язані з Його Другим приходом. Цій темі присвячено чимало біблійних пророцтв, Сам Ісус також неодноразово говорив про Свій Другий прихід на землю: *«І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, і тоді «заголосять всі земні племена», і побачать вони «Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних» із великою потугою й славою»* (Мт. 24:30).

Другий прихід Христа суттєво відрізнятиметься від першого.

Понад дві тисячі років тому ознакою Його приходу була Вифлеємська зоря. Під час Його Другого приходу небо сховається, *«... згорнувшись, немов той сувій пергамену...»*, і на землю попадають зорі небесні (Об. 6:13-14).

Під час Першого приходу Ісус з'явився в досить скромній та убогій обстановці — народився в хліві та був покладений до ясел. При Другому ж приході Він з'явиться з небесними військами.

Під час Першого приходу Його привітало всього лише кілька чоловік, а під час Другого приходу Його *«... побачить кожне око, і ті, що Його «прокололи були...»* (Об. 1:7).

Під час Першого приходу на землю Ісус був покірним Слугою; під час Другого приходу Він буде Царем, Переможцем.

Коли Ісус вознісся на небо, ангели проголосили апостолам: *«Галілейські мужі, — чого стоїте*

й задивляєтесь на небо? Той, Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо!» (Дії 1:11).

Другий прихід Христа на землю — головна подія майбутнього. Про її важливість та значущість свідчать неодноразові записи на сторінках Святого Письма. Наприклад, в Новому Заповіті є близько трьох тисяч віршів, які свідчать про Другий прихід Сина Божого: приблизно через кожні тридцять віршів згадується ця подія. З нею ж нерозривно пов'язане завершення Божого плану спасіння, кінець світу, закінчення часу, вічність.

Другий прихід Ісуса Христа — це також найбільш захоплююча, радісна подія, що записана в Біблії. В ній ховається непохитна обіцянка майбутнього. В той час, коли навкруги нас панує безнадія та гріховний морок, а людство бентежить питання, що станеться з кожним із нас, — Біблія прямо відповідає, що завершенням всього буде прихід Ісуса Христа і нагороди, що чекають вибраних Божих.

Однією з основних цілей Другого приходу Христа є взяти в небесні оселі тих, хто прийняв Його спасіння і відгукнувся на запрошення жити в цих оселях. Іншими словами кажучи, це — улюблена Церква Ісуса Христа. Ісус казав Своїм послідовникам: *«Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте! Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас? А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я — були й ви»* (Ів. 14:1-3).

**Народження, земне
життя, служіння,
страждання, смерть
і воскресіння Спасителя
нерозривно пов'язані
з Його Другим приходом.**

Ми живемо в час, коли наяву можемо бачити практично всі ознаки, що передують Його приході: жорстокі війни, жахливі хвороби, епідемії, голод, руйнівні стихійні лиха, цілковите падіння суспільної моралі, жорстоке переслідування християн в багатьох країнах, масова глобальна ідентифікація населення, вживлення мікрочіпів... Один християнин сказав: *«Я вже перестав придивлятися до ознак приходу Христа, тепер я прислухаюся до Його кроків»*.

Отож незабаром Ісус знову прийде! Він з'явиться як могутній Син Бога, вже не приниженим Сином Людським, як першого разу, а у славі Отця. Його новий прихід — повернення — для одних буде благословінням, а для інших — страшною і грізною подією, адже тоді Ісус Христос судитиме.

І, що найбільш приголомшливо у цьому, Він прийде несподівано! *«Не бариться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття. День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять... А коли все оце поруйнується, то якими мусите бути в святому житті та в побожності ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня, в якому небо, палючися, зникне, а розпалені стихії розтопляться? Але за Його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває. Тож, улюблені, чекаючи цього, попильнуйте, щоб ви знайшлися для Нього нескверні та чисті у мирі»* (2 Петр. 3:9-14).

Нехай же в ці святкові дні, коли ми прославляємо Бога за величне народження Ісуса Христа, Дух Святий спонукає нас бути у стані постійної готовності до Другого Його приходу!

Гряди, Господи Ісусе!

Володимир ЧЕКЕРЕНДА,
пастор церкви смт Квасилова
Здолбунівського р-ну

НАДІЯ з великою НАДІЄЮ

Цю жінку побачив уперше при вході в центральний корпус Острозької академії. Вона чергувала й читала Біблію. Коли я звернувся до неї із запитанням (уже не пам'ятаю з яким), вона приязно посміхнулася, але коли заговорила — було важко зрозуміти. З'явилася думка: можливо, іноземка.

Друга зустріч відбулася в актовій залі університету. Надія Віталіївна грала на скрипці. Чарівна мелодія заповонила залу і здавалося, що присутні не дихали. Професіоналізм гри був очевидним.

Хто ця жінка? Вахтер, музикант-професіонал?... Коли почав відвідувати церкву ЄХБ «Спасіння» м. Острога, то наші зустрічі з Надією Віталіївною стали щонедільними. Кожного разу вона лагідно посміхалася, але не поспішає говорити.

На домашній групі пастор Володимир Кримінський часто просить ділитися тим, як живий Бог діє в нашому житті. Надя дуже хотіла розповісти про себе, але їй було це важко зробити. Стало зрозуміло, що в житті трапилося щось особливе, що дорога до Бога була непростюю.

Надія Віталіївна Гавчак народилася в селі Оженин за 8 км від Острога в сім'ї держслужбовців. Через рік сім'я переїхала в місто на постійне місце проживання. Батьки були високоосвіченими, інтелектуальними людьми, і, як правило,

більшість часу проводили на роботі. Надя ж залишалася з бабусею. А та була віруючою і часто намагалася розповісти онуці про Бога. Наді не хотілося в той чудовий час звертати увагу на бабусині слова. Вона захоплювалася читанням художньої літератури, вчилася грати на скрипці в музичній школі, мала чарівний голос. Жоден захід не обходився без її участі. Надія почувалася щасливою і пишалася собою.

Після закінчення школи вона вступила до музичного училища, потім закінчила історичний факультет Львівського університету і відразу ж розпочала навчання у Рівненському інституті культури. Здавалося, що птаха щастя сама сіла на Надине плече. Чудової вроди, талановита, з двома вищими освітами, єдина донька в сім'ї (щоправда, батьки на той час були вже розлучені), вона була мрією не одного хлопця. Невдовзі вийшла заміж за вродливого юнака, а ще через рік народився син Віктор. Крім того, бабусин брат Костянтин проживав у США, був доктором психологічних наук, відомим вченим, який лікував від психічного зриву американського пілота, з літака якого впала атомна бомба на японське місто Херосима. Американські родичі дуже любили свою племінницю, надсилали їй модний одяг, якого на той час в Острозі ні в кого не було. Здавалося, що в Надії було все, щоби бути щасливою все життя.

Жінка пригадує зустріч із дідусем Костею у Москві, коли була ще школяркою. Він уважно подивився на неї і, дивлячись наче у воду, сказав, що вона стане християнкою. Дідусь сам був глибоко віруючою людиною, але Надя тоді тим словам не надала ніякого значення.

Той день, 6-го вересня 1988 року, розпочався, як завжди. На-

дія Віталіївна їхала на роботу в село Оженин з Острога рейсовим автобусом. Погода була сонячною і теплою. У школі її чекали учні, які теж любили музику, як і їхня вчителька. Гра на скрипці щоразу приносила насолоду, тому час летів дуже швидко. Ось і закінчились уроки, Надія Віталіївна поспішає на автобусну зупинку, щоб встигнути на черговий рейс. Вдома на неї чекає маленький син, мама приготувала смачний обід, незабаром прийде з роботи чоловік, все буде, як щовечора. Вона встигла. Сіла поруч із улюбленою ученицею, автобус вирушив у дорогу. Минуло, можливо, чотири-п'ять хвилин, як раптом від страшного удару автобус почав перекидатися. Ніхто з пасажирів не встиг зрозуміти, що сталося.

Через 24 дні Надія вперше розплющила очі. Все було, як у тумані. Силуети людей у білому кружляли навколо неї. Між ними з'являлися чомусь обличчя то її сина з чоловіком, то мами, яка втирала сльози. І знову сон...

Значно пізніше Надія довідається, що в той автобус врізався КАМАЗ і що їй з-поміж усіх пасажирів дістанеться найбільше. В епікритізі лікарі напишуть: «Открытая тяжелая проникающая черепно-мозговая травма, вдавленный многоосколочный перелом теменной и височной области слева с множественным переходом на основание черепа». Особливо постраждала та ділянка мозку, яка відповідає за мовлення. Крім цього всього, лікарі встановили вагітність 24-25 тижнів. Така травмованість, на думку лікарів, майже не давала шансів на життя.

Розпочинається дорога в інший напрямок. Все те, що ще так недавно приваблювало і становило сенс життя, тепер враз втратило

своє значення. Життя на волосині. І тоді на перший план постають запитання: для чого живеш; що є насправді цінністю в житті?

Лікарі були переконані, що шанси на життя мізерні. Але якщо вони і є, то тяжка інвалідність гарантована. Та ще ж дитина під серцем?! Медпрацівники, звичайно ж, думають лише про життя Надії, про дитину мова не йде. Але стається диво, яке людським розумом ніхто не може пояснити, — через кілька місяців народжується абсолютно здоровий хлопчик. Надія розуміє, що хтось надзвичайно люблячий і сильний тримає над нею руку. Людині не під силу таке витримати. Пішов із сім'ї чоловік, злякавшись пожиттєвої інвалідності дружини (повірів лікарям). Через кілька місяців помирає мама — не змогла змиритися з таким станом єдиної доньки.

Але Господь — не людина. Він піднімає Надію із смертного ложа, дарує грішного сина, але найголовніше — показує дорогу, куди йти. Тепер їй пригадуються бабусині розповіді, згадуються пророчі слова дідуся Костянтина.

Надія Віталіївна повертається працювати в музичну школу. В її групі навчається Людмила Рачинська з с. Хорова. Ця дівчинка приносить одного дня Біблію і дарує її вчительці. Після аварії Надія Віталіївна переживала глибоку депресію, і Слово Боже стало для її душі цілющими ліками. Вони надихали її до життя. Люда та її мама Тамара Рачинська запросили вчительку на євангельське зібрання. Там Надія зрозуміла, Хто є її Спаситель, у Чиїх руках вона є. Рясні сльози, які полилися з очей на богослужінні, були свідомим глибокого покаяння перед Богом за минуле життя, зовнішньою ознакою вдячності з глибини серця за спасіння, і не тільки фізичне, а й духовне воскресіння.

Після такої травми ставати на ноги було зовсім нелегко, але живий Господь був завжди поряд. Він посилав у її життя тих людей, які в будь-який час готові були подати руку допомоги. З великою любов'ю згадує Надія Віталіївна нині покійного вже пастора Хочая Петра Федосійовича, сім'ю його сина Анатолія та багатьох інших братів та сестер в Господі. Вони огорнули її турботою, допомагали матеріально і щирим словом. Це

були приклади живого практичного християнства.

Через певний час у двері квартири хтось постукав. Надія Віталіївна відчинила і побачила на порозі свого лікаря. Тільки він один зважився тоді її оперувати. Тепер прийшов довідатися про стан здоров'я її та дитини. Коли ж на власні очі побачив, що син розвивається без жодних відхилень та ускладнень, а Надія може навіть вимовляти певні звуки, то прорік, що це диво, яке міг вчинити тільки Бог.

Сьогодні Надія Віталіївна вже 18 років із Господом. Вона має помірне здоров'я, дуже добру пам'ять, розмовляє реченнями, їй ніколи не болить голова. Надія глибоко переконана, що Всемогутній Творець через аварію спас її від духовної смерті, продовжив її життя, щоб подарувати велику надію, надію на вічне життя!

Олександр КРАВЕЦЬ,
церква «Спасіння», м. Острого

БАТЬКІВСЬКА ЛЮБОВ

Один урядовець був дуже побожним християнином і завжди всім свідкував

про Ісуса Христа, Який прийшов на землю, щоб спасти грішників. Неодноразово він свідчив і правителю своєї країни. Одного разу вислухавши його свідчення, той сказав:

— Коли мені треба щось зробити, я кажу про це своїм підлеглим, і вони виконують мої вказівки. Чому ж Цареві царів необхідно було Самому втілюватися і приходити на землю? Хіба Він не мав кого послати?

Християнин попросив дати йому час, аби обдумати відповідь на це запитання. Прийшовши додому, він покликав до себе майстра ляльок і звелів йому зробити ляльку, яка була б подібною до однолітнього сина правителя. Наступного дня лялька вже була готова.

Через певний час правитель із урядовцем сіли в човен, щоби гарно провести час на природі. Щойно човен відчалив від берега, правитель нагадав урядовцеві про своє запитання, а той, замість відповіді, показуючи рукою на берег, сказав:

— Ваша величносте, там, здається, несуть вашого сина!

Правитель глянув і побачив жахливу картину: чоловік, який ніс хлопчика, кинув його у воду.

Батько хутко вискочив із човна і поплив рятувати дитину, але вона, на щастя, виявилася лялькою. Він був здивований і сердитий, а християнин сказав:

— Ваше величносте, це була моя відповідь на ваше запитання.

Володар і далі стояв, нічого не зрозумівши. Урядовець продовжив:

— Ваша величносте! Чому ви стрибнули у воду? Ви могли спокійно сказати мені, і я б виконав ваше повеління!

Правитель, подумавши, відповів:

— Батьківська любов спонукала мене рятувати дитину.

— Так само і любов Небесного Отця спонукала Його прийти в цей світ, щоб рятувати Своїх дітей, — пояснив християнин.

Дорогий друже, а ти вже прийняв любов Спасителя? Чи спасений ти тією любов'ю? Він стукає в твоє серце і хоче стати твоїм Спасителем, твоїм Другом, твоєю надією. Ти готовий прийняти Його?

Іван БАРЧУК

У просторому і ясно освітленому молитовному домі палахкотіла різними вогнями ялинка, а надворі падав густий лапатий сніг. Морозу не було, і мокрий сніг обліплював дерева, збивався в тверді грудки під ногами. Такої зимової пори найкраще посидіти у своїй теплій хаті, послухати чарівну різдвяну музику, що лине з радіоприймача, вдихати в груди пахуче тепло різдвяної ночі, але не всі люди навіть і цього вродистого святого вечора мають свій теплий куток, свою хату, а тим більше — радіо.

Не має також того всього зігнутий старістю і побитий бідою сивоволосий Макар. Він давно живе сам, і ніхто в усьому місті не знає, де саме він живе, що робить, яке його буття взагалі. А старий Макар отак собі живе оддалік від людей, у своїй

РІЗДВЯНА ПР

тяжкій самотності. Влітку сидить довгими днями на зеленому березі річки, яка протікає за містом, інколи там і засне в густій висохлій траві. Там хтось поставив і невелику дерев'яну лавку, ніби навмисне зроблену для нього. Цілими днями він сидить на цій лавці, дивлячись на воду, як вона рівномірно пливе між вільхами, хлюпочучи під берегом. Старий Макар думає-думає, що так і життя його пропливло, сповнене турботами і тягарями... І так як течії ріки не можна повернути назад, так не можна повернути минулих літ. Вони пропливли швидко-швидко, і ніхто не знає, де вони ділися.

Так бувало влітку, коли Макар висиджувався над річкою, але тепер зима, і він на річку не йде. Натомість іде на автобусну станцію. Там тепло і можна посидіти на м'яких лавках. На стінах невеликої почекальні висить багато

дивовижних картин з різними краєвидами, і Макар любить дивитися на них. Потім він іде між лавками, човгаючи подертими черевиками. Хтось покине вчорашню газету — старий її підбере, а потім читає. Хтось інколи підкине або забуде шматочок хліба, загорнутого в папір. Макара за всім стежить, все, що йому згодиться, він підбере і заховає до своєї глибокої й заклопотаної кишені.

А потім він іде на іншу станцію, залізничну. Там також повно людей, а особливо ж перед Різдвом. І там щось знайде потрібного для себе. Люди його знали, бо ж часто бачили старого на тому самому місці, але ніхто не цікавився його життям. Він був чужий для всіх, а всі були чужі для нього.

Сьогодні — Святвечір. Лапатий сніг не перестає сипати ще відчора. Він товстою периною вкрив дороги, хати, приоздобив дерева. У вікнах багатих хат палають свічки, сяють обличчя ангелів на причеплених до шиб картинах. У повітрі відчувається свято, вродистість великої події.

Старий Макар іде засніженою вулицею в напрямі до станції. Черевики його в'язнуть у сніг, і він чує, що ганчірки, якими обмотані його ноги, промокають аж до тіла. Макар затуляє обличчя від снігу, розкидає свої кроки, а сніг негайно засипає нерівні сліди.

Нараз він почув якийсь далекий незнайомий голос, і жмут ясного світла впав на сніг перед його ногами. Макар підніс голову і протер рукавом очі. Перед ним стояв новий будинок. Двері його були відчинені, і звідти линула різдвяна пісня.

Макар затримався й озирнувся навколо. Він аж

тепер побачив, що пішов до станції іншою дорогою. Але вертатися було вже далеко, і чоловік мимохіть чомусь затримався перед відчиненими дверима. До нього підійшов якийсь незнайомець доторкнувся його до плеча й сказав:

— Прощу зайти до оселі. Послухаєте гарний різдвяний спів, зігрієтеся...

Старий завагався і подивився на незнайомця. Він аж тепер побачив, що перед ним височів молитовний дім. А незнайомий тримав його за лікоть і продовжував:

— Прощу, прощу, зайдіть. Отут я обмету вам сніг, і ви гарно проведете сьогоднішній вечір. Вам холодно, правда?

Старий пішов до прочинених дверей молитовного дому. Хтось обмів йому з чобіт сніг, взяв під руку і хотів допомогти йому скинути засніженого піджака, але Макар не дав. Відгнаний сів біля самих дверей на лавці. Різдвяна програма ще не розпочалася. Поза ялинкою зручно розташувалася дівтора, дитячі обличчя сяяли великою радістю. Сьогодні їхній вечір, їхнє свято, їхня програма. На підвищенні — учитель недільної школи, який пошепки про щось говорив із дітьми, давав їм якісь вказівки. До нього підійшов пастор церкви.

— Як там у вас, брате, з програмою? — запитав.

— Маю багато віршів, музичних номерів — словом, вся програма вже заповнена, — відповів той.

Проповідник, нахиливши голову, промовив:

— Я думаю, що варто було б виголосити сьогодні і різдвяну проповідь. Он там прийшла нова людина, що сидить біля порога, їй би було цікаво.

ОПОВІДЬ

Учитель недільної школи знизав плечима.

— Добре було б, але як це зробити, я не знаю. Діти вивчали вірші, оповідання, різдвяні діалоги... Я не знаю, чи можна забирати їхній час. Проповідь, звісно, треба, але... — і він оглянув широкий зал, заповнений людьми.

Попливла ніжна різдвяна музика — програма розпочалася. Діти виходили під ялинку, вишикувалися в рядок, декламували гуртом, а потім кожен окремо. Звучали музичні номери, діалоги. Від усього цього віяло своєрідним теплом та урочистістю, якої Макар досі ще ніколи не відчував. Довгі літа він прожив у своєму місті, безліч разів проходив цією вулицею, але молитовного дому чомусь ніколи навіть не помічав. А тут стільки співу, стільки радості, стільки чогось незбагненно-чарівного.

Старий Макар слухав це все і переживав якийсь дивний спокій, що животворчим струмком впливав до його втомленого серця. Перед ним і за ним на лавках сиділи люди, але всі вони чужі йому, жодного знайомого обличчя. І старий відчув якусь тугу, пригадав колишнє Різдво в рідній хаті, в колі своєї родини. Це було давно-давно. Багато води сплигло в ріці за містом, багато листя опало з дерев, багато хмар проплигло над його сивою головою, багато передумано думок, пережито болей, голодних днів.

Проповідник знову нахилився до вчителя недільної школи:

— Ще багато маєте номерів? — запитав він.

— Так, багато, — відповів той. — Бачу, що не залишається зовсім часу для проповіді, бо це ж, знаєте, діти, це — їхній вечір,

на який вони довгий рік чекали. Тому ніяк не можу відмовити дітям, аби вони не продекламували своїх поезій. А часу зовсім мало...

Різдвяна програма тривала. Линули ще і ще пісні, бриніла музика, сяяли дівові очі і горіли свічки на ялинці.

Коли програма скінчилася, Макар стиснув у руці зім'ятого кашкета і зібрався вже вийти за двері, проте проповідник став на порозі і простягнув руку до диякона церкви.

— Вітаю тебе, брате, з Різдвом Христовим, — і вони поцілувалися.

А потім він потиснув руку комусь іншому. Другому, третьому, четвертому.

— З Різдвом Христовим!... З Різдвом Христовим!...

Старий Макар позадував під стіну, бо в дверях скупчилося багато людей. І нараз він відчув, що чиясь тепла і м'яка рука бере його руку, чийсь спокійний голос вітає і його з Різдвом Христовим, чийсь уста цілують

його обличчя. Це сталося в одну мить. І чоловік ніби вийшов з якогось забуття. Перед ним стояв проповідник, молодий високий чоловік у новому святковому вбранні. Він тримав Макара за руку і пильно дивився в його очі.

— Вітаю і вас з Різдвом Христовим!... Бажаю вам спокою і повноти радості в ці святкові дні.

Макар від подиву не міг вимовити ані слова. Голова його похилилася на плече, і він мало не впав. Але сильна рука проповідника підтримала його і допомогла сісти на лавку.

— Сядьте ось тут. Так, так, — казав проповідник, увесь час тримаючи руку старого.

Макар важко дихав. По його обличчі текли рясні сльози, і він недбало витирив їх рукавом свого подертого піджака.

Під ялинкою галасували діти. Вони розбирали подарунки, бігли до своїх родичів. А ялинка сяяла різнокольоровими вогнями.

За вікном падав сніг, над містом стояв Святвечір.

Згодом молитовний дім поволі спорожнів. Згасли свічки, лавки спорожніли. А в невеликій ясній кімнаті, що була за першими дверима, сидів проповідник і старий Макар, який досі не міг прийти до тями після надмірного хвилювання. Проповідник сидів так близько до старого, що чув, як тремтить Макарове плече, як тремтять його руки. Він знов і знов клав свою руку на поруччя за Макаровими плечима й казав:

— Будьте спокійні, друже, Бог добрий, допоможе вам у всьому. Не треба хвилюватися, це вам зле. Сьогодні таке велике свято, коли Син Божий зійшов на землю, народився у вифлеємських яслах. І Той Христос хоче народитися у вашому серці.

А старий Макар довгодовго не міг опам'ятатися. Його очі почервоніли від сліз, а вуста ледь вимовляли:

— Пробачте, що я розплакався, ніби дитина. Але скажу вам правду, що оце вісімнадцять років сьогодні, як я не переживав різдвяної радості. За ці роки мене ніхто не поцілував, ніхто мені, старому, не подав по-приятельськи руки, не запитав, як я живу, що я роблю. А я ж людина також. Колись мав, як усі, свою родину. Ми відзначали Різдво, я відчував на своєму обличчі поцілунок дітей, дружини, а в серці відчував тепло різдвяного вечора. Але все це минуло, все це було дуже давно. Вісімнадцять похмурих років промайнуло, як я не маю родини. Живу сам, ніби та билина в чистому полі, ніби той привид, який нікому не потрібний. І кажу вам, що за ці довгі роки мене ще ніхто не цілував. Ніхто не привітав ані з Різдвом Христовим, ані з Новим роком, ані з Великоднем. А ви це зробили сьогодні. Я почув тепло вашого поцілунку, потиск вашої руки, щирість вашого серця. І мені стало так добре, так приємно, що я не міг... Не міг стриматися і розплакався. Таке буває зі старими людьми, ви мені пробачте.

Старий Макар замовк, а проповідник подивився на годинник. Була вже пізня пора ночі. За вікном здіймалася хуртовина, по шибах стукотів вітер.

— То я вже піду, бо пізно, — сказав Макар, мнуци в руках шапку. — А вам щиро дякую за все.

— Куди ж ви підете? — запитав проповідник,

а потім подумав, що це запитання недоречне, бо ж кожному зрозуміло, що людина на ніч іде до свого дому.

— Піду до себе, якщо двері в брамі ще не замкнені. Сьогодні сторож замикає їх пізніше. А я живу трохи далеко звідси, біля поверхового млина.

— А може б ви поїхали зі мною? — подивився проповідник на старого.

— Ні, дякую, — відказав той, поглянувши зніяковіло на своє лахміття. — Як я можу піти до вашої чистої хати в такому лахмітті?

— Нічого, друже, я хочу, щоби ви пішли. Дуже вас прошу. Батьки дружини мали приїхати до нас на Різдво, але не приїхали. Отже, ви станете нашим гостем. У нас просторий дім і спати є де. Побудете в нас усі свята, бо їсти, слава Богу, також маємо вдосталь.

Старий вагався, але проповідник присів біля нього ближче і наполягав:

— Ходімо, друже, проведемо в нас свята, а потім я відвезу вас туди, куди ви забажаєте.

І вони поїхали освітленими вулицями міста в напрямку до парку.

Незважаючи на пізню пору, вулицями проходили люди — сьогодні ж такий великий вечір, то ніхто й не квапився додому. Не поспішав також і проповідник. Він зі своїм гостем поволі їхав, минаючи закутки вулиць.

Удома проповідник відразу познайомив Макара зі своєю дружиною, а потім провів його до окремої кімнати. Діти вже спали, і в будинку було тихо.

Макар не вірив власним очам, що таке може бути. Він уперше за довгі роки помився в теплій воді, отримав нову білизну, нове вбрання: гарний, хоча не зовсім новий піджак, чоботи і шапку. А де його старе лахміття поділося, він навіть не знав. Макар глянув на себе в дзеркалі — на нього дивилася нова людина, і Макар знову розплакався.

— За що ж це все мені? — казав він. — Я не вартий того всього. Ви ж чужі для мене люди, я вам жодного добра в житті не зробив.

— Нічого, — ніби виправдовувався проповідник, — будьте спокійні і почувайтеся в нас так, ніби між своїми найближчими. Сьогодні — РІЗДВО. Це — день подарунків. Ми раді, що можемо комусь зроби-

ти якийсь, хоч і маленький, дарунок. А Бог всім людям цієї ночі також дав найбільший дарунок, Сина Свого Однородженого, Ісуса Христа. Він народився у Вифлеємі, а потім помер за нас на Голгофі. Про це я вам розповім більше потім, а тепер уже пізня пора, тому ходімо відпочинемо.

Надворі не переставав падати лапатий сніг. Удомі проповідника було тихо, бо всі вже спали. Двері до Макарової кімнати були зачинені, та крізь щілини долітало рівномірне сопіння втомленої старшої людини. А проповідник ще не спав. Він нахилився над своїм столом, закладеним книжками, і роздумував над своєю пасторською працею. Шукав у думках і в серці також різдвяних слів на завтра. А потім роздумував над подіями сьогоднішнього вечора: пригадував несподівану зустріч із незнайомою людиною, яка тепер спочиває в його оселі. Він переглянув усі свої різдвяні проповіді, виголошені колись, і прийшов до висновку, що сьогоднішня його проповідь, хоча й не була виголошена, але була однією з найкращих. Це була проповідь, застосована на практиці: прийняти бідного до свого дому й нагодувати його.

Михайло ПОДВОРНЯК

Віч-на-віч з Христом Ісусом

Ці поезії належать двом людям, котрі нещодавно відійшли у вічність. На землі вони залишили свої недуги, болі, страждання та улюблених близьких людей.

Тетяна Заруба — мати трьох дітей. У сорокап'ятирічному віці занедужала на невиліковну хворобу. Вона стійко переносила фізичний біль, який постійно дошкуляв її тілу. Але надія на Бога не полишала жінку. Тетяна впевненими кроками прямувала в небеса.

Вадим Мосійчук — двадцятидвохрічний юнак, котрий змалечку хворів на ДЦП. Нині серед нас його тезі немає. Його життя згасло, але тільки тут. Та за обрієм у нього розпочалася нова епоха — вічне блаженство з улюбленим Христом.

Нехай же цих два свідчення, які линули із глибини душі, запалають над вами Різдваною зіркою і підтвердять, що Христос справді-таки народився, що Він приніс надію у безцільні життя.

Я Христу Ісусу дякую за все,
Бо Він мене завжди на руках несе.

Щоб я не спіткнувся і щоб не упав,
У вогонь пекельний, щоб я не попав.

За Його турботу і за чудеса,
І за Його милість, і за небеса,

І за Його жертву, звершену колись,
На хресті Голгофським,
де Він був прибивсь.

Я Христу Ісусу дякую за все,
Бо Він мене завжди на руках несе.

Вадим МОСІЙЧУК
(1986 — 2008),
с. Бабин
Гошанського р-ну

Х апельница... Белый потолок...
Я вернулась в жизнь. Я в боль вернулась.
Я ещё не в небе, на земле живу,
Кусая губы...

Спасибо, Боже, за мою болезнь,
Благодарю за мощную поддержку,
За то, что есть вопрос
не «Сколько жить?», а «Как?»...
В то время, что отмеряно до смерти.

Я совершила мало добрых дел,
Я причиняла боль и раны наносила.
А Ты сказал тихонечко в ответ,
Что ранами Твоими исцелилась.

Я исцелилась. Верю б достичь
Этого счастливого момента
И прославить Господа для тех,
Кто за жизнь мою не даст сейчас ни цента.

Боже Мой, Ты Предсказатель завтрашнего дня,
И лишь к Твоим ногам слагаю боль
и радость сердца.
Если захочешь, — исцели меня,
А нет — прославься в моей смерти.

Я совершила мало добрых дел,
Я лишь брала и раны наносила.
А Ты сказал мне, Господи, в ответ:
«Ты ранами моими исцелилась».

Чрез жертву Ты простил мне все грехи
И кровию омыл мои изъязны,
Меня поставил чистую перед лицом Твоим,
И я Тебя вовеки буду славить.

Мне хочется закончить стих вот так:
Иисус и небеса...
Нет боли, есть блаженство,
И я в жилищах новых у Христа.

...Но все ж у одинокого небесного оконца
Высматриваю лица близких мне людей,
Которых так люблю и за которых
На земле оставила я многие молитвы.

Тетяна ЗАРУБА
(1964 — 2009),
м. Рівне

ОБЛАСНА КОНФЕРЕНЦІЯ ДЛЯ ДІЯКОНІВ

ЛЮДИНА ДОБРОЇ СЛАВИ

14-го листопада 2009 року відбулась обласна конференція для діяконів, яка зібрала близько двохсот чоловік. Захід було проведено з метою покращення діяконського служіння церков Рівненщини. Аби реально оцінити та поліпшити це служіння на місцях, присутнім запропонували певні роздуми та обговорення щодо діяльності діяконів.

«Іти слідом за Христом чи топтати двори Господні?» — звучало як виклик. У чому приховані секрети успішного служіння перших общин? Наскільки розуміє кожен служитель своє доручення, свою роль у поставлених перед ним завданнях? Ці та інші питання порушували брати, щоби підштовхнути діяконів до кроків розв'язання певних проблем у їхньому служінні.

Жертовні та посвячені... матеріалісти?

Михайло Ільюк, голова Рівненського ООЦ ЄХБ, у своїй лекції детально охарактеризував сучасну діяконію, зробивши акцент на ново-заповітному понятті такого роду служіння. Він розпочав зі спогадів: «Коли озиряєшся назад (уже майже п'ятдесят!), оцінюєш перед Богом, що ж було зроблено цінного в житті? Одруження, діти, освіта, робота, дім, автомобіль?.. Однак тільки те, що я зробив для Господа, є цінним для Царства Божого».

Розвиваючи думку, Михайло Андрійович продовжував: «Людина, сім'я, церква живуть у двох сферах: духовній і матеріальній». Потім, запитавши присутніх, яка з них важливіша, лектор дістав однозначну відповідь — духовна. Відповідь же

на наступне запитання: «Якій сфері ти віддаєш більше часу, потенціалу, здоров'я та фінансів?» — кожен щиро давав перед собою та Богом. Словом, роздуми скеровували думки до переоцінки пріоритетів: чи не захопилися, бува, служителі євроремонтом, викладанням бруківки навколо дому?! «Сьогодні не стільки лжевчення, скільки матеріалізм атакує церкву», — підсумував брат Михайло.

Потім присутні розглянули теми щодо діяконів, а саме: діякон — це людина доброї слави, сповнена Духом Святим та мудрістю. Як каже народна мудрість, добра слава летить швидко, а погана — ще швидше. Що треба зробити для того, аби добра слава переганяла погану? Потрібно мати авторитет у сім'ї, в селі (місті), церкві. Та саме цей авторитет приходить завдяки жертовності та посвяченню, вмінню переступати через свою «поважність», не ставлячи запитання: «А чому я?» Діяконові не слід забувати, що, відвідавши хворих, самотніх чи понівечених гріхом, він,

насамперед, робить це для Христа. З такого ставлення розпочинається успіх, і тоді не виникає бажання «скинути» роботу на молодь чи інших членів церкви.

Ще зазначалося, що авторитет діякона безпосередньо залежить від його дружини, друзів та церкви. У самого ж служителя без сповнення Духом Святим відсутнє бажання служити не просто, а з любов'ю. Інакше у виконанні обов'язків буде лише гарне діяконське лицемерство. Також без сили Святого Духа не буде постійного тривалого служіння Господу.

Прозвучала думка і про те, що часто ми починаємо служити лишень завдяки власній силі, бажанням, потенціалу та дарам. На жаль, цього всього вистачає тільки на короткий час, мовляв, легко запалити вогонь на жертovníку служіння, але неможливо його підтримати без сили Святого Духа. Є чимало молодих і старших братів та сестер, які запаливалися бажанням служити: співали, проповідували, євангелізували... А потім ці люди кудись зникли, зрештою, їх ніяк не можна було витягнути на служіння. Отож немає продовження тоді, коли немає сповнення Святим Духом.

Наступне, на що звернув увагу Михайло Ільюк, стосувалося мудрості. Здатність передбачати наслідки своїх слів і дій є мудрістю. Справжній діякон — це той, який має мудрість, котрий повний милосердя і добрих плодів.

Наостанок служитель залишив братам у подарунок свій улюблений «діяконський» вірш: «Бо хто виконує своє служіння (в оригіналі — хто добре діяконує) добре, той набуває собі вищий ступінь і велику відвагу у вірі в Христа Ісуса!» (1Тим. 3:13).

Взаємини та співпраця пастора і диякона

«Серед присутніх є ті, хто має повну середню освіту чи середню професійну, а також ті, хто має кандидатський науковий ступінь?» — спостережливо глянувши на присутніх, запитав заступник голови ООЦ ЄХБ Ілля Корнійчук. Його звернення до дияконів стосувалося критеріїв вибору дияконів незалежно від освіти. На його думку, успіх у служінні має бути беззаперечним, коли людина керується Духом Святим.

Ілля Максимович повідомив, що є один, так би мовити, неписаний обов'язок диякона: забезпечувати правильне ставлення церкви до пресвітера. «Пресвітер не говоритиме людям, яким має бути їхнє ставлення до нього, — зауважив він. — Як і всі інші, пастори мають різну освіту, неоднаковий багаж досвіду, віри. Але їх на це служіння обирає Бог, а церква лише дає згоду. Тому диякон, маючи на те суб'єктивний привід, не має етичного права принижувати та руйнувати авторитет свого пастора. Якщо диякон за духовною освітою, становищем у суспільстві стоїть вище за пресвітера, він все одно має створювати йому авторитет, навіть коли служитель помиляється».

Далі Ілля Максимович дав кілька порад стосовно того, як не личить чинити дияконові. «Ніколи не дозволяйте собі перед іншими членами церкви принижувати служителя, — сказав він. — Пресвітер не має статусу непогрішності, тому здатен помилятися. Знайдіть час та нагоду поговорити з ним наодинці, — не нагадуйте своє поведінкою політичних дискусій. Церква — не поле битви чи майданчик для змагань. Не робіть свою дияконську роботу з натиску, примусу чи з підвищеним голосом. Водночас не перебирайте на себе обов'язків пастора. Буває так, що члени церкви не знають, кого слухати. Будьте злагодженою командою зі служителями. Не піклуйтеся про власні амбіції, самоствердження особистості, бо наша праця здійснюється заради не свого авторитету, а церкви».

Прямі обов'язки великого служіння «в тіні»

Валерій Антонюк, виконавчий секретар Всеукраїнського союзу церков ЄХБ, детально висвітлив практичну грань дияконії. «Біблійні

критерії дияконського служіння засвідчують те, що воно має неабияку вагу в житті помісної церкви. Вимоги до дияконів, згідно з пасторськими посланнями апостола Павла, ніяк не поступаються вимогам до пресвітерів», — наголосив він.

У своїй лекції Валерій Степанович вів мову про деталі, які лежать в основі дияконської праці. «Оскільки обрання перших дияконів було зумовлене необхідністю практичного служіння святам, — розпочав він, — так само і сьогодні мотивація залишається тією ж. Розв'язання соціальних проблем було невід'ємною частиною праці дияконів».

Ще говорилося про те, що критерії цього служіння досить високі. Головна вимога — готовність стати слугою (дияконом). Ісус Христос — найкращий приклад дияконського служіння. Остання вечір з учнями ще раз переконала учнів, що «дияконія» — головна умова успішного служіння (Ів. 13). Згодом уже апостоли служили церквам у дияконському дусі. Бажання стати людиною-служогою для інших — це головна мотивація для обрання на служіння. Основні обов'язки такого статусу полягають у відповідальності за соціальну роботу, а саме: знати про соціальний рівень кожного члена церкви, відокремити сиріт і вдів для надання їм особливої допомоги, піклуватися про матеріальну підтримку пресвітерів, місіонерів та ін. А також диякон відповідальний за фінансовий стан церкви через організацію фінансового комітету, розрахунок та наповнення церковного бюджету, фінансової звітності перед церквою. Диякон має прямий стосунок до організації, координації та участі у всіх церковних активах: підготовці до богослужінь, проведенні свят тощо.

Валерій Антонюк підкреслив, що в контексті дияконської відповідальності за організацію практич-

ного життя церкви потрібно зазначити, що вони разом з пресвітерами або за їх дорученням можуть звершувати хрещення новонавернених, вінчання, похорони, молитви над дітьми абощо. Така відповідальність покладається на дияконів з метою своєчасного забезпечення «потреб

святих» і сприяє ефективнішому розвитку служінь церкви. Поруч з іншими своїми обов'язками диякон визначає «духовну» температуру тієї групи віруючих, за яких він відповідає у місцевій громаді.

Присутніх дияконів турбувала низка питань, які вони могли обговорити у відведеному для цього часі. Заступники голови Обласного об'єднання Святослав Карп'юк, Андрій Ярмушко, Ілля Корнійчук, Володимир Нестерук, а також гість конференції Валерій Антонюк охоче відповідали служителям на їхні запитання. З таким насиченим наповненням цієї зустрічі учасники отримали своєрідне «повторне рукопокладення». А тепер залишається головне — утвердити звання християн, які не звершують публічну яскраву роботу, а виконують незаперечну у своїй важливості роботу «в тіні».

Насамкінець, кожен учасник конференції поставив собі особливе запитання, яке наскрізною ниткою проходило через увесь захід: «Людина доброї слави — це про мене?»

Людмила ЖАКУН

Дев'ятого — десятого жовтня 2009 року в м. Крум Лин (штат Пенсильванія) в Першій українській баптистській церкві (пастор В.П.Кравчук) відбувся Другий з'їзд братів і сестер (емігрантів) з Рівненщини. Із різних штатів США приїхали брати і сестри, які колись жили в Рівному, в Корецькому, Гоцанському, Костопільському, Рівненському, Острозькому, Березнівському, Радивилівському та інших районах нашої області. Зауважу, що через певні фінансові причини (економічна криза, безробіття) на зустріч

України вже понад 15 років. «Чому ви тут? Що хоче Бог робити через вас? А що ви робите для Бога в США?» — такі серйозні, глибокі запитання прозвучали з уст брата Хенка до братів і сестер з України.

Хочеться особливу вдячність висловити пастору церкви Василю Павловичу Кравчуку, який тепло привітав своїх сусідів по Україні (сам він із Житомирщини) і благословив цей з'їзд.

Бажаю Божих благословень Олександрю Антонюку, який очолив організаційний комітет

ДРУГИЙ З'ЇЗД БРАТІВ ТА СЕСТЕР (ЕМІГРАНТІВ) РІВНЕНЩИНИ

9-10 жовтня, Крум Лин (Пенсильванія), США

з Рівненщини Миколою Попіком, Олександром Антонюком, Андрієм Одемчуком, Тетяною Чикерендою, ми вирішили зібратись 2007 року на I з'їзд. У листопаді 2007 року відбувся Перший з'їзд братів і сестер Рівненщини. Він був особливий тим, що проходив на двох узбережжях: Східному (м. Балтімор, штат Меріленд) та Західному (м. Сіетл, штат Вашингтон). Зі мною на Перший з'їзд поїхали Олександр Гаврилюк, Андрій Корнійчук, музичний гурт «Відродження» (Сергій Яблоцький, Олександр Приходько, Олександр Буката, Галина Рябчун). Знайомства, спілкування, сподади, спільне служіння, проповіді, лекції, свідчення, пісні дитинства і молодості — все це створювало якусь особливо теплу атмосферу, ще більше зближувало і згуртовувало нас. Швидко пролетіли два дні, впродовж яких проходив з'їзд. Ми раділи і насолоджувалися спільною вірою в нашого Господа Ісуса Христа. В ході цієї першої зустрічі вирішили такі з'їзди проводити кожні два роки.

Приємно і дуже важливо, що багато українських церков у США і багато сімей молитовно та фінансово підтримують різні служіння церков і обласного об'єднання.

Хочемо, плануємо (якщо, звісно, буде на те воля Божа) через два роки знову зустрітися, щоб підбадьорити і підтримати один одного, запалити серця до ще кращого служіння нашому Господу Ісусу Христу.

Михайло ІЛЬЮК,
голова ООЦ ЄХВ Рівненської області

приїхало трішки менше людей, і ми не мали можливості полетіти на західне узбережжя.

Протягом двох днів насолоджувалися присутністю Христа, дією Святого Духа і нашою єдністю в Господі. Проповіді братів з України (Михайла Ільюка, Андрія Корнійчука, Олександра Гаврилюка, Руслана Фомічова, Олега Нисинця, Сергія Яблоцького), їх свідчення запалювали серця до посвячення і служіння Богу в цей нелегкий останній час. Спів подружжя Поповичів, родини Шмайгерів, загальний і вокальний спів ще багатьох братів та сестер підносили дух до неба. Наші брати, які звершують різні служіння в церквах США, свідчили про благословіння подібних зустрічей.

Особливим благословінням для з'їзду був приліт доктора Хенка Брінка з м. Атланта (штат Джорджія). З великою увагою учасники з'їзду слухали про його посвячене жертвоне сімейне служіння для

цього з'їзду — тож на його плечі лягла велика частина праці щодо організації зустрічі і влаштування гостей. Він зробив справді багато, аби всі ми почувались, як вдома. Що стосується харчування, то воно було суто українським, але з американських продуктів. Дякую всім сестрам за їхню працю.

Швидко пролетіли два дні. Обійми, прощання, сльози... Благословляючи один одного, брати та сестри, які колись проживали і служили Богу на Рівненщині, розїхалися по Господній землі.

Варто розповісти, як виникла ідея організувати з'їзд християн-емігрантів, які колись проживали у Рівненській області.

2006 року в Сполучених Штатах Америки, спілкуючись з братами, котрі емігрували з Волині, дізнався, що вони проводять регулярні зустрічі для братів і сестер, які переїхали до США з їх області. Зустрівшись з братами та сестрами

Молодь під час з'їзду.

Дитяча щирість

Серед дітей, що відвідують клуб «Майбутнє України», багато хлопчиків та дівчаток із неблагополучних сімей. Їм, як нікому іншому, потрібні особлива увага та підтримка. Проте ці діти, на відміну від інших, сприймають біблійні істини зовсім не так, як ми звикли.

Якось на одному із таких дитячих заходів вчителі дали завдання малечі написати лист Ісусу. Кожен лист виявився по-своєму цікавим, але найбільше вразив той, якого написала дівчинка, котра прийшла до клубу разом із маленьким братиком. Діти були

недоглянуті, брудні, в стареньких черевичках. Виявилось, що вони з неблагополучної сім'ї, де батьки алкозалежні. Їхню маму знає все село: її частенько підбирають нетверезою на дорозі, біля магазину, і приводять додому, де на неї вже чекають голодні діти. Звичайно, нічим вона їм не може зарадити в такому стані. Незважаючи на те, що мати — п'яничка, донечка ось, що пише (наводимо уривочок із листа):

«...Дорогий Ісусе, дякую Тобі за маму, яку Ти дав мені. Ти бачиш, як я її люблю. Я також чула, що

і Ти її любиш. Вона дуже добра, турботлива і теж любить нас. Просто їй важко, і тому вона випиває. Мама не хоче нас ображати, просто вона не пам'ятає того, що робить. Змилуйся над нею, будь ласка, Ісусе. Ми віримо, що Ти допоможеш і більше ніхто в селі не буде сміятися з нас...»

А чи змогли б ми, дорослі, так вчинити? Чи, можливо, у нашому серці безліч бар'єрів, що заважають молитися за тих, хто завдає нам прикроців?

І. Д. НАДОЛЬСЬКА,
директор клубу «Майбутнє України»,
с. Висоцьк Дубровицького р-ну.

ЗНАК ЯКОСТІ

Конференція
для дитячих
служителів

І все,
що тільки гините,
робіть від душі,
немов Господеві,
а не людям!
(Кол. 3:23).

У кінці жовтня та на початку листопада 2009 року в с. Олександрія Рівненського району на території табору «Берізка» відбулася навчальна конференція дитячих служителів під назвою «Знак якості». На ній були присутні дитячі служителі із Рівненської, Одеської, Київської, Сумської, Харківської областей.

У проведенні програми взяло участь чимало лекторів. Серед них були представники різних міст України, а також США, а саме:

Боб Хілтс (США), Володимир Омельчук (м. Київ) Галина Болодиревська (м. Київ), Надія Купрійонук (м. Київ), Михайло Ільюк (м. Рівне), Надія Гураль (м. Хмельницький), Олександр Ярмушко (м. Рівне), Олександр Самодуров (м. Рівне) Сніжана Дужук

(м. Рівне), Олена Медведєва (м. Рівне), Оксана Ярмушко (м. Костопіль).

Для регіональних керівників та керівників районних церков Рівненської області була окремо проведена спеціальна програма. Лекції тут читали: Андрій Романюк (м. Радивилів), Андрій Ярмушко та Павло Матвійчук (м. Костопіль), Оксана Грицюта — керівник відділу дитячого служіння ООЦ ЄХБ Рівненської області.

Учасники конференції славили Бога за духовну єдність та навчання, яке отримали протягом цих трьох днів.

Олена МЕДВЕДЄВА

Жити згідно з Євангелієм

Сімнадцятого жовтня у Домі молитви рівненської церкви «Відродження» відбулася обласна жіноча конференція «Жити згідно з Євангелієм».

Члени жіночого комітету висвітлювали такі теми: «Життя спокою», «Життя боротьби», «Життя віри», «Життя любові».

Активну участь співом, віршами, свідченнями у конференції взяли представниці 37 церков Рівненщини.

Тепле душевне спілкування завершилося смачним обідом, який приготували сестри церкви «Відродження».

Дорогих маму і тата, дідуся і бабусю вітаємо
із 80-річчям!

*Вам тільки по вісімдесят!
А так багато ниви обробили!
Господь вас вів і віддавав в стократ,
Ви ж нас усіх для Нього посвятили!
Для вас служіння Богу — це життя!
І бути в Домі Божому — це насолода!
Не стомлюйтеся свідчити, співають —
У небі вчасно буде нагорода.*

Рідні

Обласне об'єднання церков ЄХБ
Рівненської області приєднується
до рідних і вітає

Миколу Денисовича
та Валентину Андріанівну
Гаврилюків
з ювілеєм!

Божого Вам благословіння!

Вітаємо з рукопокладенням ОЛЕКСАНДРА АНДРУЩЕНКА

на дияконське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди
відбулося 15 листопада 2009 р.
у церкві ЄХБ «Фавор» (м. Нетішин
Хмельницької області).

Рукопокладення звершили
виконавчий секретар ВСО ЄХБ,
пастор Валерій Антонюк,
голова ООЦ ЄХБ Рівненської області,
пастор Михайло Ільюк та пастор
церкви «Фавор» Руслан Курбацький.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ “СВІЧНИКА”!

Щиро дякуємо Вам за Ваші відгуки,
запитання і побажання, які надходять
до редакції.

Надсилайте і надалі свої листи,
зауваження, пропозиції та свідоцтва.
Діліться особистими враженнями,
думками та досвідом.

Лише завдяки спільним зусиллям ми
зможемо зробити наш журнал цікавішим.

Наша адреса:

редакція “Свічника”,
вул.Дворецька, 41, м.Рівне 33001

Електронна пошта:

shevchuk_luda@mail.ru

Тел. 8 (0362) 63-34-11; 22-44-81

Тема наступного числа журналу:
“ПІСТ І МОЛИТВА”

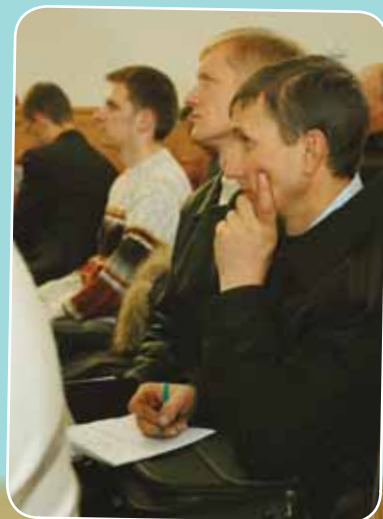

ДРУГИЙ З'ЇЗД БРАТІВ ТА СЕСТЕР (емігрантів) РІВНЕНЩИНИ

9-10 жовтня
2009 р.
м. КРУМ ЛИН,
США

ОБЛАСНА КОНФЕРЕНЦІЯ ДЛЯ ДИЯКОНІВ

14 листопада 2009 року

Фоторепортаж Руслана Гладкого